

[5th March 1963]

கூறினேன். அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். விவேகாநந்தர் அந்தப் பாதையின் மீது மூன்று நாட்கள் தங்கி அங்குதான் அவர்கள் சிந்தனையை முதன்முதலில் செலுத்தினார்கள். ஆகையால் அங்கு ஒரு ஸ்லேப் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

UNSTARRED QUESTION.

Accidents

1. Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state districtwise—

(a) the number of accidents in which motor vehicles were involved during 1961–62;

(b) the number of cases in which prosecutions were launched; and

(c) the number of cases in which prosecutions were not launched and the reasons therefor?

A.—(a) to (c) : A statement ^a is placed on the table of the House.

[Note.—An asterisk* at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT *RE* BUSINESS OF THE HOUSE

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that in partial modification of the programme of business of the Legislative Council announced on the 28th February, the general discussion on the Budget will conclude on the 8th March 1963, and the Hon. the Minister for Finance will reply to the Debate on the 9th March 1963. The Council will adjourn on the 9th March 1963, and meet again at 3 p.m. on the 25th March 1963, for presentation of the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1963–64—*cont.*

* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance must be universally welcomed. In spite of the grave emergency that the country is passing through, when one would have normally expected heavy taxation to come down upon us, it has been pleasantly free from any such levy. In fact, till the Kerala proposals this morning were actually announced, we thought that it was almost decided in the recent meeting of the State Finance Ministers to leave all the taxation to the Centre and to have no fresh taxation in the States. We are very happy for the pleasant disappointment that it has caused us in this respect. One would normally expect also during the emergency to see some pruning even in essential services. But our Hon. the Finance Minister who luckily holds the portfolio of education also, has been making it very clear that there would be no pruning at all in the Education Budget, and it

5th March 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

is a very heartening feature to see that the provision for education has actually risen from Rs. 27 crores to Rs. 29 crores, and that is as it should be. The Hon. the Education Minister has been making it very clear that education should not suffer under any circumstances. I am happy that he has been able to implement that faith of his in the first Budget that has been presented to us since the commencement of the crisis. It has been said, Sir, that any stinting in education would defraud the future. I am very happy that future generations are so well taken care of by the education of the young being so well cared for now. Anxious misgivings were expressed yesterday and a note of caution was also sounded that every pie that we spend out of this big sum of Rs. 29 crores must be very properly utilised. The education section points to the fact that we have made very great quantitative progress. The additional enrolment under primary education and secondary education has all been very impressive. Lakhs of young children have come into the schools far exceeding our targeted anticipations. We are now faced with the problem of having to cope with this huge increase in enrolment. There are three ways in which one can get on with the additional enrolment in schools physically. We want more teachers. We want more teachers to be trained. It is a bit disappointing to find that in the budget for 1963-64, there is just a meagre sum of Rs. 29.99 lakhs provided, not to start any new or additional sections this year but just to keep the old additional sections—72 sections—started last year going. This is unfortunate. Perhaps it may be due to the emergency. Whatever the reason, it is a pity that we are not able to increase the number of teachers that can be taken in for training. So, we have to be content with this meagre provision, and the anticipation of additional teachers being trained is not yet to be realised.

The second way in which we could cope with this huge enrolment in elementary schools is to increase the teacher-pupil ratio. However unsound it may be educationally to leave in the charge of each teacher more students than he could possibly manage, there is no way out for us but to increase the teacher-pupil ratio. We, the teachers' organisations, are very loud in clamouring for a low teacher-pupil ratio from the point of view of efficiency and quality. But, considering the fact that lakhs of students are coming into the schools, a higher pupil-teacher ratio becomes inevitable. In this respect, I would just make one submission to the Government. Even though we have raised the teacher-pupil ratio, we must see to it that this raised ratio does not affect the existing incumbents. It should be a salutary principle in all reforms introduced by the Government that however good a measure may be, it ought not to affect the existing incumbents.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is exactly the idea of the Government.

SRI M. RAJAH IYER : It is so heartening to hear it, Sir. Particularly in the Panchayat Unions there is some misinterpretation of the Government Order, and we must be very thankful

3-10
p.x.

[Sri M. Rajah Iyer] [5th March 1963]

to the Hon. Minister for the very handsome assurance that this would affect only the new entrants who enter the field and would not affect the existing incumbents at all. That must dispel any ghost of a doubt that teachers may have in their minds.

The third alternative is to raise the age of retirement of the teachers. It is something for which we have been pleading, and this morning dailies have given publicity to the fact that a deputation of teacher M.L.C.'s waited on the Hon. Minister and urged on the Government the need for raising the age of retirement of teachers. An old teacher is a national asset. We have always been pointing out that a teacher ought not to be retired when his services are most needed for society, particularly so in this Emergency when we want more teachers. The pity of it all is that under agencies in which you require teachers most, they are retired in their 55th year. Private schools take care of themselves because they can retain teachers up to their 60th year. But actually if you work it out, this huge enrolment should have been in the local body schools only. I am only sorry that the figures of agencies that are responsible for this enrolment are not available. If they are worked out, it would be revealing that 99 per cent of the additional enrolment of students has gone into local body schools. In the Ramanathapuram District Board, for the matter of that, there are a hundred high schools to-day where a few years ago there were just five or ten high schools. In at least 50 per cent of them there are no qualified teachers. I know of a high school where they are still waiting for a Science Graduate, some Graduate, to accept the order of appointment to turn up. We are in the month of March; in a few days' time the boys have to sit for the Public Examination, and they do not have any teacher to manage the class. It is an unfortunate state of affairs that in local bodies where there is a dearth of teachers, the rules compel them to retire teachers when they have attained 55 years of age. If at all anybody deserves consideration, it is the local body agency. I am not pleading for the teacher at all. He will be glad to leave the local body school, walk across the street, and get into a private school where he will be reinstated on much better terms and conditions than those that he will get if he were to be re-employed in the local body school. There is the danger of his being posted to an inaccessible, remote and inconvenient place in local body service. Under private agencies such retired teachers are welcomed so that their wisdom and ripe experience may be utilised. We should see to it that these people are not enabled to leave the school at the end of the school year. We should tighten the hold over such teachers who have been in continuous service till the end of 1962-63, and those who might have completed the 55th year in the course of this academic year ought not to be allowed to leave the service at the end of this year. This would, to some extent, ensure availability of teachers. It would also ensure teachers of good quality being available particularly in local body service.

5th March 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

Sir, we are very proud of the physical achievement of ours, namely, that so many lakhs of pupils have come into schools. When we find from the statistics that about 13 per cent or one-eighth of our population is there in the schools and colleges, all that we have to do for education or anything that we have to do in this regard cannot be considered to be too much indeed. I do share the misgiving expressed by our esteemed Friend that even though we may be satisfied with the quantitative expansion, we must see to it that quality does not suffer. I was just mentioning that the continuance in service of aged teachers would ensure quality. There are two other measures that I would like to emphasize and these are measures in which, luckily for us, the Hon. Minister sees eye to eye with us. So, we would like these measures to be implemented at the earliest opportunity. What we want is very quick and drastic action in this regard. One is the enrolment of women teachers. As the Hon. Minister has been pointing out everywhere, women are luckily free from the various distractions in life, and they make very good teachers. They throw themselves heart and soul with such sincerity and devotion to teaching that they would make ideal teachers. If in the 72 additional sections intended last year, perhaps for male teacher, could be cut out and they could be converted into women training sections, we shall only be too happy about it. For one thing they make very good teachers and for another they could relieve shortage of teachers by taking up jobs in this Emergency. So, more women teachers should enter the teaching profession.

The other thing in which we have the endorsement of the Hon. Minister is that a completed S.S.L.C. must be the minimum qualification for entry into the teaching profession. Whatever justification might have been there in the past for allowing the Eighth standard or III Form passed students to enter the training schools, there is no excuse at all to-day for a student to give up study after the completion of III Form. Education is absolutely free and high schools have come up in many places and in good number. At a stone's throw from one's home there is a high school available. In spite of all these facilities and advantages which our popular Government have given to the public, if there is anyone who cannot complete his S.S.L.C. education, what excuse has he except his utter incompetence? We are not justified at all in recruiting such people any more. I do agree that it means additional cost to the Government, a little more cost to the Government. The cost of training does not differ, but when we entertain teachers, we have to put them at the secondary grade level. Therefore, this little extra cost must be considered very inconsiderable, when valued against the great good that we will be doing to our society by putting very proper men to take care of children in the elementary schools.

I am grateful again, Sir, to the Government for so many facilities extended to teachers, particularly to improve the welfare of teachers. One special facility is making the loans granted to

[Sri M. Rajah Iyer]

[5th March 1963]

the children of N.G.O.'s for technical education, education in professional colleges, available to the children of teachers, and also the facility has been extended to poor parents, on the whole in society, without any discrimination whatsoever. But I have been receiving very anxious enquiries from a number of brother teachers saying that they have heard nothing at all regarding the applications for loans that these teachers have put in for the prosecution of technical studies by their children in professional colleges. They are capable children, competent children, who are eligible for such loans, and in the certain hope that these loans will be available, their parents have made some arrangements elsewhere to raise loans to put their children in the engineering and medical colleges. The Hon. Minister should see to it that every teacher parent who has applied for the loan, who is otherwise eligible, who satisfies all the other means tests which the Government might impose, should be given the loan that he has applied for, because it is the certainty of his getting the loan that has impelled the poor teacher to put his son in a professional college. The year is running out and before the end of March, we must see to it that these teacher parents get the loans applied for.

3-20
p.m.

Sir, the Government of India are doing a lot to improve the lot of teachers. I am sure this would not have escaped the notice of our State Government. There is a very special clause in the loans sanctioned for the prosecution of higher studies, a special facility intended to attract deserving men into the teaching profession. We want now teachers for our engineering colleges, we want teachers for our professional colleges. The Government of India have offered a special inducement that every year of teaching service in any of the professional colleges would mean a rebate of 10 per cent of the loan amount sanctioned to them. That means, Sir, that in ten years' time the entire loan received by a particular candidate in a professional college is repaid by him in kind though not in cash. Ten years of service as a teacher means that he repays entirely to the Government of India the loan that he has received. That is the sort of encouragement that is given by the Government of India in the education wing. I do hope that our Government also will take a leaf out of the Government of India and show some such special consideration to attract deserving men to our teaching profession.

Speaking about elementary education, Sir, I must draw the special attention of the Hon. Minister to the fact that the provision of Rs. 30 lakhs for school buildings in panchayat unions for the entire State is very inadequate. Thirty lakhs for the entire State would not touch the fringe of the problem. We have seen educational institutions in panchayat unions. Some of them are housed in tumble-down sheds. It is a pity that the students have to remain there and receive their education. There is danger to life there. Any moment such schools may be in the news and if anything happens to those children, we here have our share of the responsibility in having brought it about by allowing such a

5th March 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

meagre amount for the construction of these schools. We might be held responsible for the loss of life that might happen in the remote villages. There must, therefore, be substantial increase in the provision made for this purpose, even if that could be done by pruning the allotments under the other heads. There are a number of other allotments that could be removed *in toto*.

I find under basic education, there is an allotment of Rs. 1½ lakhs, Rs. 1,50,000 for merely conducting seminars and bi-monthly conferences. Rs. 90,000 for bi-monthly conferences and Rs. 60,000 for conducting seminars. I must point out that this Rs. 1½ lakhs is an utter waste for these seminars and conferences for aught I know, are a mere farce. I have had something to do with these seminars and conferences, with every one of them conducted in my place. I am not decrying basic education as such. It was a new philosophy when it was propounded nearly 25 years ago. But all the essentials of that new philosophy have now been integrated in our elementary education and what held good 25 years ago, does not hold good any more now, because today our elementary schools make the nearest approach to the basic schools of 25 years ago. Our education then was book-centered. Later it was made child-centered. Later it was made activity-centered. Now basic education says it must be activity centered, but the activity must be a productive activity, and every one of our elementary schools is almost that. Therefore, where is the need for this expenditure of Rs. 1½ lakhs over these seminars and conferences, where precious little work is done? If that could be transferred for construction of more buildings for our elementary schools, I should think that even our basic education enthusiasts would be very happy about it.

Then, Sir, there is a provision of Rs. 8 lakhs for the opening of branch libraries to see to it that children and adults do not relapse into illiteracy. Sir, we must first of all provide all the facilities necessary for ensuring literacy among them before we think of providing facilities for preventing them from lapsing into illiteracy. I am rather mystified at this provision of Rs. 8 lakhs under the plan schemes for the opening of branch libraries only, because I think it is the exclusive privilege and prerogative of the Local Library Authorities that are functioning very efficiently in the various districts to attend to that. Whether we should spend Rs. 8 lakhs over opening of 60 branch libraries is a matter fit for reconsideration by the Government.

Sir, in the matter of technical education, the progress that we have made is very impressive. Starting with only 9 polytechnics at the commencement of the First Five-Year Plan period with an intake of 622 diplomates, we can today boast of 24 polytechnics with 2,910 students being taken every year, almost five times the number we admitted during the First Five-Year Plan period. That only shows how fast we are preparing for the industrial revolution that is taking place in the country before our eyes. It is a thing for which we should all be very grateful to the Government. Two more polytechnics are to be opened this year.

[Sri M. Rajah Iyer]

[5th March 1963]

But there is just one thing which I would urge the Government to reconsider. They are just considering a proposal to start evening classes, or classes out of office hours in order to help these diploma-holders to qualify themselves for a degree so that they might become B.Es. I think this glamour for degrees, at least in technical education should go. Sir, we must point to our diploma-holders or technicians that their worth will be judged not by the degrees that they acquire but by their professional skill, practical technical competence. Unfortunately, there is a craze for degrees. I can understand it in the academic sphere where an additional degree would count for something. But in the technical sphere a diploma-holder is just as good as a B.E. degree-holder. A diploma-holder who can do his work very well must be certain of the fact that his chances of promotion will not in any way be impaired even if he continues to be only a diploma-holder. We must do something to put an end to this craze for degrees. I would very much urge upon the Government that we do not do anything to encourage this hankering after degrees at least in the technical sphere. We have seen the very many foreign experts coming here. The other day a Norwegian fishing expert came to Mandapam. I was, to tell you frankly, surprised to find that he knew everything about the work he was doing. Even though he is an expert, he had not been to any University and taken any degrees. Of course, we must have a lot of qualified technicians and the diploma should be as good as a degree. In the matter of selecting students for these polytechnics for the diploma course, I made a plea last year and I think it would be very opportune I do so once again in this month of March because we make our admissions in the month of May or June. Students who have passed their S.S.L.C. are admitted into these polytechnics. But, unfortunately, the students who have had the advantage of practical workshop experience, who have studied engineering as a subject in the schools and who know how to use their hands, have to stand in a queue and take their chances along with the other bright students who had taken the academic course. The selection is mostly decided on the basis of the marks which I would say is unfair, because it is not possible to secure marks in workshop experience and engineering as the other boys do in the academic course. I would go even to the extent of saying, Sir, that these boys who have taken the bifurcated course, even if they are not declared eligible for college course, should be preferred to boys who might have scored 70 or 80 per cent in the academic course. If the record of the boys in the engineering subject is good, even though they fail to secure eligibility for college course for lack of marks in Sanskrit, History or Geography, they must be preferred as these other subjects count for nothing in the engineering course. I do not see any reason why their failure to secure eligibility for admission to the college course should stand in the way of their admission into the polytechnic. Sir, we condemned Ramanujam as unfit for a degree in mathematics because he was not good enough in some other subject. Why should we continue to condemn the technicians as unfit for the technical course in the

5th March 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

present day even though they might not have come up to the standards in other subjects? I would like the Government to do some original thinking in the matter and accept the suggestion that has always been placed before them, namely, the pre-technological students must be a 'MUST' for selection into the engineering courses.

Just one more thing I wish to say. The provision for housing is just Rs. 77 lakhs. It is pointed out that pruning has become inevitable because of the emergency that we are passing through. I understand that the loan amount has almost been confined to such lucky people as have already secured one or two instalments of their loans. I am afraid there are a number of people who had put in their applications prior to the commencement of the emergency. Their claims also should be considered. This cutting down of the provision under 'Housing' has been made due to the urge to conserve cement and steel for our Defence purposes. In this aim to conserve cement and steel, we are one with the Government and we will do everything possible to conserve cement and steel. In our district most of the houses that are constructed do not require cement or steel. We still continue the 'Madras terracing' as it is called with joists, bricks, and lime mortar. We continue to build houses in this way. So, if the supply of cement or steel should bother the Government, they can take a 'no-cement' undertaking from those who apply for loans to put up houses. If they go on with the Madras-type of housing with bricks and lime mortar, they should be given preference in the matter of loans.

Sir, the East Ramanathapuram district requires very special consideration at the hands of the Government. It is considered to be an economically very backward district and it is heartening to hear from the lips of the Minister for Public Works to-day that the face of East Ramanathapuram is being changed. What was considered to be an arid desert-sandy desert is now changed into a cocoanut grove because of the intensive cocoanut and cashewnut plantations. The face of the district has now changed and the people are very grateful to the Government for this. But a little more could still be done. Nature has not been entirely unkind to us. We have a lot of gypsum in our tracts. We are assured that a cement factory will be housed and located in the East Ramanathapuram district. Because nature has placed a little gypsum in that district and the other advantages are still there, I do hope that the cement factory would come up soon.

We have provided Rs. 5 crores for Medical and Public Health. Under Medical and Public Health, there is just a small provision of Rs. 15 lakhs for the district headquarters hospital at Ramanathapuram. The other day the Hon. the Minister for Public Health was surprised to know that there was no district headquarters hospital all these years in Ramanathapuram. The district headquarters hospital is to have only 100 beds, while the bed strength of even a taluk headquarters hospital is much higher than 100. I find even this year very many district headquarters

[Sri M. Rajah Iyer]

[5th March 1963]

hospitals are to increase their bed strength by hundreds, but we are to have only 100 beds, and a few of even these have to be reserved for people who come up for medical examination. They have to be reserved for the police constables from Rajapalayam or any other place. They may be in the hospital till the Medical Officer examines them. It may take a long time for the medical officer to examine them. What we would very much like is that the existing hospital should be retained as a women and children hospital in addition to the new hospital that is springing up.

Just one more request I wish to prefer. Under cottage industries we are developing handloom. This is the Handloom Fortnight. The entire State is surcharged with handloom atmosphere. In this connection, I would like to make a submission to the Hon. the Minister for Industries. Everything must be done to encourage the purchase of handloom fabrics. Special concessions are necessary. The particular concession that we have given all these years to the teachers of local bodies has been withdrawn, while the Government teachers enjoy that concession. They can purchase handloom fabrics on credit purchase system. This facility which was enjoyed by the teachers of the local bodies has been deliberately withdrawn. I made a reference about it to the Hon. the Minister for Industries, and he has sent me a very courteous reply saying that after a very careful consideration, the Government had decided to withdraw this concession. By making the statement we are casting no reflection on the care with which the Government would have considered the whole thing. But I may urge that this sort of discrimination could be ended. I am glad that the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar was pointing out yesterday how the lacking of an amenity by one does not rattle so much in his mind as his seeing with his own eyes the enjoyment of the same by another. It is a pity that the Government were giving this concession to their own servants and denying it to others. If it is good enough for the Government teachers to have this concession, why do the Government say that it is not good enough for the teachers of the local bodies? In the Budget speech itself, the Government have made mention of large accumulated stock of handloom goods. We are anxious that the stock should be cleared. Here is an opportunity by which the Government can provide the incentive for the accumulated stock to disperse. Let Government encourage the teachers to buy these goods. I would very much be thankful to the Hon. Minister if there could be a reconsideration of the matter and the concession so withdrawn could be restored.

Thank you, Sir.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் துணைத் தலைவரவர்களே, அடுத்த ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தை நமது மதிப்பிற்குரிய கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எந்தவிதமான புது வரியும் இல்லாமல் தயாரித்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. போடக்கூடிய வரி

5th March 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

கனையெல்லாம் மத்திய அரசாங்கமே போட்டு விட்டதால், நமது மாநில அரசாங்கமாவது மக்களை ஓர் அளவுக்கு அதிகத் துன்பத் துக்கு, கஷ்டத்திற்கு ஆளக்கூறு விட்டிருப்பது மக்களின் சார்பில் நன்றி தெரிவிக்கக்கூடிய ஒன்றுதான். வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இப்போது இருக்கிற நெருக்கடி நிலைமையிலும்கூட கூடுமானவரையில் எந்தத் திட்டத்தையும் கைவிடாமல் எல்லா திட்டங்களையும் நிறைவேற்றப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் பாராட்டக்கூடியதுதான். அதே நேரத்தில் அரசாங்கம் பொது நிர்வாகச் செலவையும் மற்றும் காவல்துறை செலவையும் கூடுமான வரை அளவோடு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று அமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார். அதுவும் பாராட்டத்தக்கதுதான். இன்னும் சீரான முறையில் எந்தெந்த துறையில் சிக்கனத்தைக் கையாண்டுக்கொண்டு அதைக் கையாள் வேண்டும். இப்போது கையாண்டு இருப்பது போதாது என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் நிர்வாகம் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

நேற்று சில அங்கத்தினர்கள் நிர்வாகத்துறையில் இருக்கிற கோளாறு பற்றி குறை சொன்னார்கள். Inefficiency பற்றி குறை சொன்னார்கள். அவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் கண்டுபிடித்து அவற்றைக் கனைய அரசாங்கம் ஏதாகிலும் திட்டவட்டமாகச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

பொதுவாக மாவட்ட அளவில் நிர்வாகத்துறை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகப் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. அவ்விதம் பெருகி வரும் நிர்வாகப் பொறுப்பை மாவட்ட ஆட்சியாளர் (Collector) அவர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். எல்லா விதமான பொறுப்புகளையும் கலெக்டருக்குக் கொண்டு வருவது, எந்த ஒரு பொறுப்பையும் சரிவர நிறைவேற்ற உகந்தது ஆகும் என்பதை அரசாங்கம் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நேற்று கனம் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். கலெக்டர் மாதத்தில் 25 நாட்களுக்கு மேல் வெளியூருக்குச் சுற்றுப்பயணம் செய்துவிட்டுவரத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கிறது. வெளியூருக்குச் செல்லும் நேரத்திலும் சரி, தலைமையிடத்தில் இருக்கும் போதும் சரி, கூட்டங்களைக் கூட்டி, தலைமை வகித்து, அதற்கு ஆவன செய்வது தான் கிட்டத்தட்ட இப்போது எல்லா கலெக்டர்களின் பெரும் வேலையாய் இருக்கிறது. ஆகவே நிர்வாகத்துறையில் அதிக கவனம் செலுத்த அவருக்கு அவகாசம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கலெக்டர்களுக்கு உதவியாக பல P.A. - க்களையும், D.R.O. போன்ற முக்கியமான அலுவலர்களையும் டியமிக்கிறப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இருந்த போதிலும்

[திரு. எஸ் கே. சம்பந்தன்] [5th March 1963]

முழுப் பொறுப்பும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படாததால், இறுதிப் பொறுப்பு (Ultimate responsibility) கலெக்டர் அவர்களிடமே விடப்பட்டிருப்பதால், உதவிக்காகப் போடப்பட்டுள்ள P.A., D.R.O. போன்ற அலுவலர்கள் தாங்களாகச் செய்யவேண்டியதைக் கூட கலெக்டர் அவர்களுக்கே விட்டுவிடுகிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. அப்படி இருந்தால், இம்மாதிரி அலுவலர்களை மேலும் நியமிப்பதால், எந்த விதத்தில் மாவட்ட நிர்வாகத்துக்கு உதவுவதாக இருக்குமென்பதை அரசாங்கம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இம்மாதிரி D.R.O. க்களைப் போன்ற அலுவலர்களை நியமிக்கும் போது அவரவர்களுக்கு இன்னின்ன வேலை என்று தனியாகக் குறிப்பிட்டு, கடைசி வரையில் அந்த வேலைக்கு அவர்கள் தான் பொறுப்பு என்று வரையறுத்துவிட்டால், கலெக்டர் களுக்குக் கொஞ்சம் வேலை குறையும். அவர்களுக்குரிய வேலையை அவர்கள் செய்ய முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். இதை அரசாங்கம் ஆலோசனை செய்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே மாதிரியாக மற்ற எல்லாத் துறைகளுக்கும் அலுவலர்களை நியமிக்கும்போது, அவரவர்களுக்கு இன்னின்ன வேலை என்று வரையறுத்து, பொறுப்பை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று அமைச்சரவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இல்லையென்றால், மேன் மேலும் நியமிக்கப்படுகின்ற அலுவலர்கள் Intermediaries ஆக இருந்து விடுவார்கள். அப்படி Intermediaries அதிகமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டு போவதால், நிர்வாகச் செலவு தான் அதிகமாகிறதே தவிர, எதிர்பார்க்கிற பலன் மக்களுக்கும் அரசாங்கத் திற்கும் கிடைக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

3-40
p.m.

அடுத்ததாக, கிராமப்புறத்திலுள்ள மக்கள் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய சேவையைப்பற்றி அமைச்சரவர்கள் தம்முடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். விவசாய உற்பத்தியைக் கிராம மக்கள் பெருக்கவேண்டும் அதுதான் கிராம மக்கள் நாட்டுக்குச் செய்யக்கூடிய சேவை என்பதாகக்கூட அமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் அந்த கிராம மக்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஊக்கமும், ஆக்கமும் கொடுக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நம் எல்லோருக்கும் தெரியும், விவசாயத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த நெருக்கடியான நிலையிலும், அரசாங்கம் பல புது வரிகளை விவசாயிகள் மீது சுமத்தியிருக்கிறது. இந்த மாதிரி வரிகளைச் சுமத்தியிருக்கும்போது, முக்கியமாக நாம் ஒன்றைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டதாகக் கருதுகிறேன். Floor Price for the Agricultural Products நிர்ணயிக்க அரசாங்கம் தவறிவிட்டது. Floor Price நிர்ணயித்திருந்தால், அந்தக் கணக்குப்படி போட்டு, இன்ன வேலைக்கு அவர்கள் விவசாயம் செய்வார்களானால் கட்டுபடியாகும் என்று தெரிவித்தால், பிறகு எவ்வளவு வரி போட்டாலும் யாரும் அட்சேபணை சொல்லுவதற்கில்லை. இப்போது விவசாயிகளுக்கு விவசாயச் செலவு அதிகமாகிறது என்று அமைச்சரவர்களுக்குத் தெரியும். வேண்டுமானால் அரசாங்கம் இன்னொன்று செய்யலாம்,

5th March 1963] [திரு. எஸ் கே. சம்பந்தன்]

மாதிரிப் பண்ணை வைத்துக்கொண்டு, அந்த மாதிரிப் பண்ணையில் ஒரு விவசாயப் பொருளை, நெல், கடலை, பருத்தி போன்ற விவசாயப் பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்கு எவ்வளவு செலவாகிறது என்று விவசாயம் செய்து பார்த்து, கணக்கிட்டு, அந்தக் கணக்குப்படியாகிலும் தீர்மானம் செய்து Floor Price-ஐ Minimum Price-ஐ விவசாயப் பொருள்களுக்கு நிர்ணயம் செய்தால், விவசாயிகளுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் ஊக்கமளிப்பதாக இருக்கும், அப்படி இல்லாமல், விவசாயப் பொருள்களின் விலை குறைந்துகொண்டு போகும்போது, விவசாயிகளுக்கு வரியை அதிகமாகப் போட்டுக் கொண்டு போவது அவ்வளவாக விவசாயத்துக்கு ஊக்கமளிக்குமா என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றும் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக ஆண்டு தோறும் உர விநியோகத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுத்து வருகிறோம் என்று அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கதாகும். விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க முக்கியமாக வேண்டியது உரம். அதுவும் ரசாயன உரம். அது எவ்வளவு அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டாலும், காலத்தோடு கொடுக்கப்படாவிட்டால், அது எவ்விதத்திலும் கொடுக்கப்படுகின்றவர்களுக்கு நல்ல விதமாகப் பயன்படுவதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது மாதாமாதம் உர விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. உரம் மாவட்டத்துக்கு ஏன்றைக்கு வருகிறதோ, அன்றைக்கே அதை அப்படியே கலெக்டர் அவர்கள் கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு விநியோகிக் கொண்டு விடுகின்றார்கள். அப்படிப் போடுவதால், யார் யார் வாங்கி வைக்க முடிகிறதோ, அவர்கள்தான் வாங்கிச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்களே தவிர, முக்கியமாக ஏழை விவசாயிகளுக்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய நேரத்தில் வேண்டிய அளவுக்கு உரம் போய்ச் சேருவதில்லை. இதை அரசாங்கம் சிந்தித்து, அந்தந்த வட்டாரத்துக்கு, யாருக்கு எப்போது தேவையோ, அவர்கள் பயிரிடும் பயிருக்கு எப்போது தேவையோ, அந்த நேரத்தில் விநியோகம் செய்கின்ற முறையை வைத்துக்கொள்ளும் ஏற்பாட்டைச் செய்தால், இன்னும் உற்பத்தியைப் பெருக்க ஆதரவு அளிக்கும், ஊக்கமளிக்குமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கப்படுவது பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் உரையில். நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி செய்துகொண்டு வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். இதுவரையிலும் எந்த மாவட்டத்திலாவது எந்த ஒரு பாங்காவது, கிரடிட் சொசைடியாவது இந்தமாதிரிக் கொடுத்திருக்கிறார்களா என்பது எனக்கு ஐயப்பாடாக இருக்கிறது. பல முறை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுப் பதிவாளர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நடைமுறையில் அப்படி சென்ட்ரல் பாங்குகள் அதற்கு ஆக்கமளிப்பதில்லை. இது வரையில் அப்படிக் கொடுத்ததாக எங்கள் மாவட்டத்தில் அறிந்தவ

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1963]

னில்லை. வேறு எந்த மாவட்டத்திலாவது எந்த சென்ட்ரல் பாங்கிலாவது நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்களா? எதன் பேரில் கொடுத்தார்கள்? என்பதை...

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நிச்சயமாக இல்லையென்று தெரியுமா?

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : எனக்குத் தெரிந்தவரையில், தென்னாற்காடு மாவட்ட சென்ட்ரல் பாங்கில் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்ததாகத் தெளிவுபடுத்தினார்களானால் மிகவும் நன்றியுடையவனாக ஆவேன். சொசைடிகளுக்கு சென்ட்ரல் பாங்குகள் வழியாக சாங்ஷன் செய்வதில்லை. மற்றும் விவசாயத்தில் மைனர் இர்ரிகேஷனுக்கு நிறையப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் மக்களுக்கு ஆயில் இன்ஜின்கள், மோட்டார்கள் விநியோகம் செய்ய லட்சக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குழாய்க் கிணறுகள் மேலும் மேலும் ஏற்படுத்துவதற்கு இன்னும் அதிகத் தொகை ஒதுக்காதது கண்டு வியப்பாக இருக்கிறது. மேலும் வேறு திட்டங்களிலாவது சேர்த்து தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குழாய்க் கிணறுகள் பயன்படும் முறையில் செய்யவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வியைப்பற்றிப் பலர் பேசினார்கள். நான் அதிகமாக அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்பவில்லையென்றாலும், இப்போது கல்விக்குச் செய்யப்படும் செலவு நல்ல முறையில் செலவிடப்படுகிறதா என்பதை அடிக்கடி ஆராயவேண்டுமென்று அரசாங்கத்திற்கு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, இந்த மதிய உணவுத் திட்டத்துக்கு அடுத்த ஆண்டுக்கு 135 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டம் பலராலும் வரவேற்கப்படக்கூடியதுதான். நல்ல முறையில் பல இடங்களில் செயல்பட்டு வருகிறது என்றாலும் சில இடங்களில் குறைபாடுகளுடன் செயல்பட்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஏழை மக்களுக்கு அவர்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பயன்படுவதாக இருப்பதால், அதை வரவேற்கிறோம். இருப்பினும் இப்போது அந்த ஆசிரியர்களுக்கோ அல்லது நிர்வாகிகளுக்கோ மதிய உணவுக்காகக் கொடுக்கப்படும் பணம் அரசாங்கத்தினிடமிருந்து காலத்தில் போய்ச் சேருவது கிடையாது. மூன்று மாதம், ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறைதான் அந்தப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு அந்தப் பணம் போய்ச் சேருவதாக அறிகிறேன். அப்படிச் சேர்ந்தால் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாலும் அது எந்தவிதத்தில் நியாயமான முறையில் செலவாகும் என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பஞ்சாயத்துக்கள் கொடுக்கக்கூடிய பகுதிகளில் ஒரு சில நாட்களுக்குத்தான் பிள்ளைகளுக்கு மதிய உணவு அளிக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கு மதிய உணவு இல்லாமல் பள்ளியை நடத்திக்கொண்டு செல்கிறார்கள். அரசாங்கத்தினுடைய தொகை வந்தபிறகுதான் மதிய உணவைத் துவங்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். இதைக் கவனித்து உடனடியாக தாமதம் இல்லாமல் முன்

5th March 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

கூட்டியே அரசாங்கம் பணத்தைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்த 135 லட்சம் மட்டுமல்ல, எவ்வளவு பணம் செலவழித்தாலும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதாக அது அமையாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, பள்ளிகள் அதிகமாகப் பெருகிக்கொண்டே வருகிற இந்த நேரத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பள்ளிக்கூடம் இருக்க வேண்டுமென்று அந்த அந்த ஊர் மக்கள் விரும்புவது சகஜம் தான். இருந்தபோதிலும் அரசாங்கம் மற்றொன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். பள்ளியை ஏற்படுத்தும்போது, அந்த ஊரில் எவ்வளவு மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை யோசித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே 480 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நமது மாநிலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த வரையில், பல பள்ளிக்கூடங்களில் நாலிலிருந்து ஆறு படிவங்கள் வரையில் 30, 40 பிள்ளைகள்தான் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பள்ளியை ஏற்படுத்தி அந்தப் பிள்ளைகளுக்குச் சரியாக ஆசிரியர்களை நியமிக்க முடியாத நிலையில் அரசாங்கம் இருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்களும் இருந்து விடுகிறார்கள். அப்படி இருந்தால் சரியான கல்வி போதிக்கப்படுமா என்று அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். எந்த ஒரு ஊரிலும் பல பள்ளிகள் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக மாணவர்கள் இல்லா விட்டாலும் பள்ளிகளை மட்டும் ஏற்படுத்திக் கொண்டே போனால், பணம் செலவானாலும் சரியானபடி போதிக்க ஆசிரியர்கள் கிடைக்காது. இதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் பல பள்ளிகள் இருந்தும் 2-50
அதிகமாகக் கல்லூரிகள் கிடையாது. முக்கியமாக நான் அடிக்கடி p.m.
குறிப்பிடுகிறேன். மாவட்டத் தலைநகரங்களில் கல்லூரி இல்லாத தலைநகரம் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் தலைநகரான கடலூர் தான்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : யுனிவர்சிட்யே இருக்கிறதே.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தலைநகரத்தில் ஒரு ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். அதற்காக வேண்டிய நிலம் மற்றவைகளைக் கொடுப்பதற்கு மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அடுத்த ஆண்டிலாவது, இந்த பட்ஜெட்டிலே இல்லா விட்டாலும் துவக்க முயற்சிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

தொழில் துறையில் நாம் முன்னேறியிருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இன்னும் மேலும் மேலும் நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களின் முயற்சியில் நமது மாநிலத்தில்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1963]

தொழில்கள் பெருகிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். அதே நேரத்தில் குடிசைத் தொழிலுக்கும் அரசாங்கம் உதவி செய்து கொண்டிருவது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் சிறு சிறு குடிசைத் தொழில்களுக்குச் செலவு செய்யும்போது, பணம் சரியாகச் செலவு செய்யப்படுகிறதா என்பதை அரசாங்கம் கண்காணிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பல ஊர்களிலும் சர்க்கார் சிறு தொழில்கள் ஆரம்பித்து அவை அதே நிலையில் இருக்கின்றன. ஒன்றிரண்டு தொழில் வல்லுநர்களிடத்தில் அவை சிக்கிக்கொண்டு மக்களுக்கு அதிகப் பிரயோஜனப்படாத நிலையில் இருப்பதாக அறிகிறேன். தோல் பதனிடும் தொழில், பொம்மை செய்தல் இவைகள் எல்லாம் மக்களுக்குப் பயன்படாத இடங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதாக அறிகிறேன். இந்த மாதிரித் தொழிலில் அரசாங்கம் பணம் செலவு செய்யும்போது மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

கைத்தறிக்கு ரூ. 138 லட்சம் அடுத்த ஆண்டுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதை மிகமிக மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன். கைத்தறிக்கு வேண்டிய நூலும் நியாயமான விலையில் தரமான நூலாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்துவருவதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். கூட்டுறவுத் துறையில் இருக்கும் தறிகளுக்கு மட்டும் இந்தச் சலுகை அளித்து வருவதை அமைச்சர் அவர்களும் நூலும் அறிவேன். தரமான நூல் கிடைக்க வழி இன்னும் செய்யப்படவில்லை என்பதை அமைச்சர் அறிவார்கள். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். அதே நேரத்தில் கூட்டுறவில் இல்லாத நெசவாளிகளுக்கு ஏதாகிலும் சலுகை கிடைக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்தில் இருந்தாலும், நாளதுவரையில் எதுவும் செய்ததாக, நன்மை அவர்கள் அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. கடந்த ஆண்டு ஹேண்ட்லூம் ஒப்பைஞன்ஸ் கார்ப்பரேஷன் என்ற நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தி தனிப்பட்ட நெசவாளிகளுக்கும் மாஸ்டர் வீவர்களுக்கும் உதவவேண்டுமென்று திட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் திட்டம் என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : ரிசர்வ் பாங்கில் ரிஜக்ட் செய்துவிட்டார்கள்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : அவர்களுடைய ஆட்சேபணைக்கு நம்முடைய அரசாங்கம் தக்க ஆதாரம் காட்டி சமாதானம் சொல்லவேண்டாமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு ரிசர்வ் பாங்கு Credit வந்தால்தான் இந்த Institution -ஐ நடத்த முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த Handloom Co-operation போன்றவை, 10 லட்சம் 15 லட்சத்தில் நடத்த முடியாது. சற்றேரக்குறையை 50 லட்சம், 60 லட்சம் Credit Facilities வந்தால்தான் நடத்த முடியும். Reserve Bank Credit வந்தால்தான் நடத்த முடியும்.

5th March 1963]

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : Reserve Bank Permission வேண்டும் என்றால், அதை எப்படியும் வற்புறுத்தி வாங்க வேண்டும் என்று அமைச்சரவையைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்யவில்லை என்றால், பெரும்பாலான மக்கள் சார்ந்திருக்கின்ற இந்தத் தொழிலுக்கு நன்மை எதுவும் ஏற்படாது.

அடுத்து, சென்ற ஆண்டில் ரூபாய் 1,02,800, 16 Spindles யூனிட்டிக்காகச் செலவிடப்பட்டு இருக்கிறது என்று கணக்கு இருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் ரூ. 12,900 தான் மதிப்பீட்டில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டம் என்னவாயிற்று? அது நல்லபடி வேலை செய்ததா அல்லது கைவிடப்பட்டதா என்று அமைச்சர் விளக்குவார் என்று நினைக்கிறேன்.

ஒன்றே ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது பல துறைகளில் இன்ஜினீயரிங், Forestry, Medical, இந்தத் துறைகளிலே இருக்கும் பெரிய அலுவலர்களை அகில இந்திய அடிப்படையில் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் சிபார்சு செய்திருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. இந்த இரண்டு மூன்று துறைகளுக்கு மட்டும்தான் அல்லது கல்வித் துறை போன்ற எல்லாத் துறைகளுக்கும் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கல்வித்துறை போன்ற துறைகளுக்குச் சிபாரிசு செய்யப்படவில்லை என்றால், இந்தத் துறைகளுக்கு மட்டும் ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதற்குக் காரணம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். கல்வித்துறைக்குச் சிபார்சு செய்யவில்லை என்றால், வரவேற்கத்தக்கதுதான். கல்வித் துறையில் இந்த அடிப்படையில் செய்தால் நம்முடைய மாநிலத்தில் உள்ளவர்களுக்கு பலவிதமான சங்கடங்கள் ஏற்படும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களும் அறிவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி இருக்கும்போது, மற்ற இரண்டு மூன்று துறைகளுக்கு மட்டும் அகில இந்திய அடிப்படையில் எதற்குச் சிபார்சு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது நமது நிதியமைச்சரின் இரண்டாவது வரவு செலவுத் திட்டம். முதலிலே பேசிய கனம் நண்பர் ராஜா அய்யர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இன்று நம்முடைய நாடு ஈனத்தனமான சினக்காரர்களுடைய ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறது. யுத்த நடவடிக்கைகளிலும், பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளிலும் தீவிரமாக நாம் ஈடுபட்டிருக்கிற இந்தச் சமயத்திலும் கூட புது வறியே போடாமல் ஒரு பட்ஜெட் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது என்றால் இது உண்மையிலேயே ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாகத் தான் இருக்கிறது. அறிவும், ஆற்றலும், அனுபவமும், திறமையும் படைத்த ஒரு அமைச்சராலேதான் இப்படி ஒரு சிறந்த நிகழ்வு அறிக்கையை—பட்ஜெட்டை தீட்ட முடியும் என்று நினைக்கிற போது உண்மையிலேயே நாம் அமைச்சரையும் அமைச்சரவையையும் பெரிதும் பாராட்டவும் வாழ்த்தவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [5th March 1963]

கல்விக் கொள்கையில்கூட மிக நிதானமாக, பலமுறை சிந்தித்துச் செயல்படுவதில் பெயர் போனவராக அமைச்சர் இருக்கிறார் என்ற செய்தி பொதுமக்களுக்கு மிகமிக மகிழ்ச்சியை ஊட்டுவதாக இருக்கிறது. கல்வித் துறையில் நிரந்தரமான ஏற்பாடு நிலவப்போகிறது என்ற சூழ்நிலை உருவாகப்போகிறது என்பதைக் குறித்து மக்கள் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிக்காலம் முன்புபோல் 11 ஆண்டுகளாக்கப் படுவதாகத் தெரிகிறது. பெண்களுக்குத் தனியாக பள்ளிகள் ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முனைந்து செயல்பட்டு வருகிறது. தொடர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆசிரியைகளே பெண் ஆசிரியர்களே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் பரவலாக அரசாங்கத்திடம் இருந்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு வேண்டுகோளை விடுக்க விரும்புகிறேன். Higher Elementary Grade Training தொடக்க நிலை ஆசிரியர் பயிற்சியை உடனடியாக எடுத்து விட்டால், மிகவும் நல்லதாக இருக்கும். இதை ஒவ்வொரு ஆண்டும் நான் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். நம்முடைய மாணவர்களின் அறிவுத்திறமை, கல்வித்திறன் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. குறைவாக இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இந்த Higher Elementary Grade ஆசிரியர்கள் கீழ்நிலை வகுப்புக்களை நடத்துவதுதான். அவர்கள்மேலே குற்றம் சொல்லிப் பயன் இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் எட்டாவது III Form E.S.L.C. வகுப்புக்கள் வரை படித்தவர்கள், அவர்களிடம் நம்முடைய சூழ்ந்தைகளுடைய கல்விப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், நிறு உண்மையில் துரதிர்ஷ்டவசம்தான். உண்மையில் கீழ்நிலைப் பள்ளிகளில்தான் உயர்ந்த பட்டம், நல்ல அனுபவம், ஆற்றல் அறிவுபடைத்த ஆசிரியர்கள் இருக்கவேண்டும். அங்கே அவர்கள் என்ன கற்றுக் கொடுக்கிறார்களோ அதுதான் மேல்நிலைப் படிப்பு வரையிலும் உற்ற துணையாக இருக்கும். ஆகையினால்தான் அந்த Higher Elementary Grade பயிற்சியையும், Junior Basic பயிற்சியையும் கூட உடனடியாக எடுத்துவிடுவது நல்லது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வேண்டுமானால், இந்த Higher Elementary Grade பயிற்சியைப் பெண்களுக்கு மாதிரி இன்னும் சில ஆண்டுகள் வைத்துவிட்டு, ஆண்களுக்குக் கூடாது என்று விலக்கிவிடுவதுதான் மிக நல்லது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

4-00
p.m.

அடுத்தபடியாக, ஒரு மிக முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். அமைச்சர் அவையும் தமிழ் மொழியும் என்பதைப்பற்றி பெருவாரியான தப்பு அபிப்பிராயங்கள் உலாவி வருகின்றன. அரசியலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஒரு சிலர் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் தங்களுடைய பெயரை எப்படியாவது பொதுமக்களிடம் நிலை நாட்ட உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு செய்கின்ற சூழ்ச்சிதான் என்று நான் நினைக்கிறேன். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஆழ்ந்த தமிழ் பற்று கொண்டவர். நன்றாகத்

5th March 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

தமிழ் கற்றவர். உயர்நிலைப் பள்ளியில் பெருந்தமிழ் புலவர் அனந்தராம அய்யர் போன்றவர்களிடமும், கல்லூரியில் தமிழ் பெரும் புலவர் டாக்டர் சாமிதா அய்யர் போன்ற பெரியார் களிடமும் தமிழ்ப் படித்தவர்கள். ஆதலாலே, தமிழில் நல்ல ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவர் நமது கல்வியமைச்சர் அவர்கள். அத் தகைய அமைச்சர் அவர்கள் தமிழைப்பற்றியும் கல்விக்கொள்கை யைப்பற்றியும் சொல்லுகிறார் என்றால், அதில் உண்மை இருக்கிறதா என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். சிலபேர் வேண்டும் என்றே அரசியல் காரணத்திற்காக, வெறி கொண்டு, அவர்களும் கெட்டதுமல்லாமல் தமிழையும் தமிழ் மக்களையும் கெடுப்பதற்கு யோசிக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் அந்த மொழிக்கும் அந்த மக்க ளுக்கும் யமனாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றித் திட்டவாட்டமாக வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில் பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை என்ற தலைப்பில் அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். 'தமிழுக்கு நான் எதிரி அல்ல. ஒரு சிலர் பறைசாற்றிக்கொள்ள வதுபோல் நான் செய்து கொள்ளுவது கிடையாதே தவிர, எனக்கும் மிக்க தமிழ் ஆர்வம் உண்டு. தமிழ் மொழியால் ஆகா தது ஒன்றும் இல்லை என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு உண்டு. மற்ற வர்கள், சூழ்ப்பாக தாங்கள் தீவிர மொழிப் பற்று கொண்டிருப்ப தாகச் சொல்லிக்கொள்ளுபவர்கள் தயங்கிய காலத்திலேயே நான் எல்லா வகையான மேடைகளிலும் தமிழிலேயே பேசியிருக்கிறேன்', என்று சொல்லி இருக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் கல்லூரிகளிலே தமிழ் மொழிதான் பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமா என்ற வினாவுக்கு அவர்கள் கூறியிருக்கின்ற காரணம் மிகச் சிறந்த காரணம். 'தமிழ் மொழி தாய்மொழியாக இல்லாத சிறுபான்மையோர்களுக்காகவும், ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோ ரிடத்திற்கு அடிக்கடி மாறி வாழ வேண்டியவர்களுக்காகவும் தகுந்த பயிற்சி மொழி அமைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இவர்கள் சிறுபான்மையோராக இருக்கலாம். ஆனால், இவர்களது வசதிகளையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது என்பதை மறந்துவிட முடியாது. சிறுபான்மையோர் பிரதிநிதிகள் அங்கிலம் சில இடங்களில் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகிறார்கள்.'

'நாம் ஜனநாயக நாட்டில் வாழ்கிறோம். இத்தனை ஆண்டுகளாகத் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இருந்து வந்ததும்கூட அங்கிலத்தின்மூலம் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி ஒரு சிலர் கோரினால் அதை மறுப்பது முறையல்ல' என்று கூறப்படும் இந்தக் காரணம் பொருத்தமான காரணம். முன்பெல்லாம் நாடு ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. இப்போது இந்த உலகத்தோடு வாழ்வது மட்டுமல்லாமல் வெளி உலகத்திற்கும் வேறு உலகங்களுக்கும் பிரயாணம் செய்வதில்கூட முயற்சி செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது தமிழ் நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், பல நாட்டு மக்கள், பல ராஜ்யங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் நம்மோடு வாழ்கிறார்கள். அலுவலகங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். வியாபாரத்

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [5th March 1963]

தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் கல்வி கற்க வேண்டும். அப்படியின்றி “நீங்களும் நிச்சயமாக எங்கள் தாய் மொழி—தமிழ் மூலம்தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று வற்புறுத்துவது ஜனநாயகம் ஆகாது. அதைத்தான் அமைச்சர் அவர்கள் திட்டவட்டமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இன்னொன்றையும் அமைச்சர் அவர்கள் ‘கல்லூரியை நடத்துகிறவர்கள் தமிழில் நடத்த ஆதரவு இருக்கிறது, கண்டிப்பாக தமிழ்தான் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னால், நிச்சயம் அப்படியே உத்தரவிடத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இதையெல்லாம் ஒரு சிலர் புரிந்து கொள்ளுவதில்லை. புரிந்துகொண்டாலும்கூட தாங்கள்தான் ஏதோ தமிழுக்காக வாழ் வதாகவும், தமிழே தங்கள் உயிராகவும் போலித்தனமாகச் சொல் லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் தாய் மொழியாகிய தமிழுக்கு அரும்பாடுபட்டு அதன் முன்னேற் றத்திற்கும், தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் உழைத்து வரு கின்றார்கள் என்பதைப் பார்க்கின்றபோது நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறோம். அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம். கல்வித் துறையைப்பற்றி நேற்று, முன்னாள் முதலமைச்சர் மதிப்பு மிக்க கனம் ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். பல துறைகளில் உள்ள குறைகளைக் கூறினார்கள். கல்வித் துறையையும் பற்றிக் குறை கூறினார்கள். நாம் ஒன்றை மறந்துவிடக் கூடாது இந்தப் பாரதப் பெருநாட்டில் இருக்கின்ற எல்லா மாநிலங்களுக்கும் எல்லாத் துறைகளிலும் நம்முடைய தமிழ்நாடு வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது என்று பெருமைப்படலாம் என்றாலும், கல்வித் துறையும், மின்சாரத் துறையும் ஈடு இணையற்ற முறையில் மிகச் சிறப்பான முறையில் விளங்கிவருகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நம்முடைய கல்வித் துறையைப் பார்த்துத்தான் மற்ற மாநிலங்கள் செயலாற்றுகின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. நமது கல்வித் துறையை, முறையை நாடே புகழ்கிறது, ஏன் உலகமே புகழ்கிறது என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் திரு. ரெட்டியார் அவர்கள் குறிப் பிட்டார்கள், ஒரு பள்ளிக்குடத்தில், ராமலிங்க அடிகள் வாழ்ந்து ஐக்கியமாகி இருக்கிற வடலூரில், 3½ மணி நேரம் மாணவர்கள் ஆசிரியரைப் போட்டுப் பூட்டிவிட்டார்கள் என்று. நான் நினைக்கிறேன், ராமலிங்க அடிகளைப் போல ஆசிரியரும் ஜோதியில் கலந்துவிட வேண்டுமென்று மாணவர்கள் நினைத்தார்கள் போலும் (சிரிப்பு). ராமலிங்க அடிகளும், திரு. ராமசாமி ரெட்டி யார் அவர்களும் இருக்கிற அங்கேதான் இந்த அற்புதங்களைக் காண முடியும் என்று நினைக்கிறேன். (சிரிப்பு). ஆதலால் கல்வித் துறையைப்பற்றியோ, மின் துறையைப் பற்றியோ குறைசொல்ல முடியாது. இந்த இரண்டு துறைகளும் உலகமே புகழ்கின்ற அளவுக்குத் திறமையாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே இவை நிச்சயமாகப் பாராட்டப்படக்கூடியன. ஒரே ஒரு குறிப்பை மட்டும் கல்வித் துறை பற்றி அமைச்சரவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன் சில மாதங்களாக மதுரை,

5th March 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் முதல்தர மொழி ஆசிரியர்கள் இடம் காலியாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் நிரம்ப இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தம்கூட அந்த இடங்கள் பூர்த்தி செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் முதல்தர மொழி ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டாம்தர மொழி ஆசிரியர்கள் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த நிலை சீக்கிரமாக களையப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்னை நகராண்மைக் கழக நிர்வாகத்தைப் பற்றி ஒரு சில விஷயங்கள் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் நகராண்மைக் கழக நிர்வாகம் பற்றித் தயவுசெய்து அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மாநகராட்சி நிர்வாகம் செயல்படுவதில் முன்னேற்றப் பாதையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறதா அல்லது பின்னே இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறதா என்பதை அரசாங்கம் நன்றாக கவனிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன். அப்புரவு செய்வதில், தெருவிலுள்ள குப்பைக் கூளங்களை நீக்கித் தூய்மைப் படுத்துவதில் மிகமிக மோசமான நிலையிலிருக்கிறது. குப்பை லாரிகளை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு இடத்திலிருந்து குப்பையை வாரி அதைக் கொண்டுபோய் கொட்டுவதற்குள் தெருவு பூராவும். பறந்து, கொட்ட வேண்டிய இடம் வருவதற்குள் லாரிகளே காலியாய் வருகின்ற நிலையிலே இப்போது குப்பை லாரிகள் இயங்குகின்றன. ஆகவே தெருவு முழுவதும் இந்த விதத்தில் குப்பையே காட்சியளிக்கிறது.

நான் ஒரு செய்தி சொன்னால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்; ஒரு இடத்தில் $1\frac{1}{2}$ ஆண்டுகளாக குப்பையே வாருவது கிடையாது. (ஒரு அங்கத்தினர்: அது எந்த இடம்?) அது எந்த இடமென்றால் அடையாற்றிலுள்ள பக்தவத்சலம் நகரில் தான். (சிரிப்பு). நான் இதை நகராண்மைக் கழக ஆணையாளரிடம் தெரிவித்தபோது, அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். அப்படி இருக்காதே என்றார். நான் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் வந்து பாருங்கள் என்றேன். சொல்லி ஒரு மாதமாகிறது. இன்னும் அதே நிலையில்தான் இருக்கிறது.

மேலும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டின் தலைநகராகிய சென்னை மாநகரில், காலராவும், வைசுரியும் சிரஞ்சீவித் தன்மை பெற்று விட்டன. காலராவும், அம்மையும் இல்லாத நாளே இல்லை. தரும மிகு சென்னை என்று இராமலிங்க அடிகள் பாடினார். அப்படி நாம் பொருளை வாரி வழங்கிக்கொண்டிருந்தோம். அத்தகைய தமிழ் நாட்டின் தலைநகரான சென்னை இப்போது வருகிறவர்கள் போகிறவர்களுக்கெல்லாம் காலராவையும் அம்மையையும் வாரி வழங்கிவருகிறது என்பதை வருத்தத்துடன் குறிப்பிடுகிறேன். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் நான் திண்டுக்கல்லுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது, ரயில் நிலையத்தில் இருவர் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தேன். ஒருவர், மற்றவரைப் பார்த்து “என் நீங்கள் சென்னைக்கு வரவில்லை” என்று கேட்க, அவர் “காலரா அதிகமாக இருக்கிறது. காலரா தனிந்த பிறகுதான் போகவேண்டுமென்று” கூறிக் கொண்டிருந்தார். இப்போது காலரா

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [5th March 1963]

4-10
p.m.

தணிந்தது. ஆனால் பிப்ரவரி மாதத்திலிருந்து அம்மை நோய் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. அடையாற்றில் அருணாசலபுரம் பகுதியில் சுமார் 10 நாட்களில் வைசூரி கண்ட 40, 45 பேரை தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரிக்கு I.D. Hospital அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அம்மையில் 4, 5 பேர் இறந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். தடுப்பு முறை சரியாக இல்லாததன்தான் இதற்குக் காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும். சென்னை நகராண்மைக் கழக நிர்வாகத்தின்கீழ் 200 Sanitary Inspector-கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் போதனில்லை என்று மேலும் Health Inspector-கள் 150 பேரை வரவழைத்தார்கள். ஆக, மொத்தம் 350 பேர் நோய் தடுப்பு வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள். நான் Health Board-ல் அங்கத்தினர் என்ற முறையில் அவர்களைக் கேட்டேன். இவ்வளவு பேர் வேலை செய்தும் ஏன் நோய் பரவுவதை உடனடியாகத் தடுக்க முடியவில்லை என்று அவர்களைக் கேட்டேன். அவர்கள் சொன்னார்கள், “எங்கனமீது குற்றமில்லை. ஐந்து பேர் கொண்ட Batch-ஆக வெளியில் போகிறோம். ஐந்து பேருக்கும் சேர்த்து ஒரு மருந்துப் பெட்டிதான், ஒரு ஊசிதான் இருக்கிறது. ஆகவே ஒருவர் ஊசி போடும்போது, மற்றவர்கள் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்க வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறது; அப்படியானால் எப்படி நோயைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்” என்றார்கள். மாவட்டங்களில் உள்ள மாவட்ட சுகாதார அதிகாரிகள் (District Health Officers) Director of Public Health பொது சுகாதார டைரக்டர் கட்டுப்பாட்டின்கீழ், Control-ல் இருக்கிறார்கள். ஆனால் Corporation Health Officer, Director of Public Health-ன் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைக்கப்படவில்லை. சென்னை நகரின் பொது சுகாதாரம் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறதே என்று Director of Public Health-ஐக் கேட்டால், “நான் என்ன செய்வது கார்ப்பொரேஷன் சுகாதார நிலை என்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லை; என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே” என்கிறார். ஆகவே கார்ப்பொரேஷன் சுகாதாரத்துறையை உடனே அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். Public Works-ஐ எடுத்து நடத்துவதைப் போல, Public Health ஐயும் உடனே அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டால்தான் சென்னை நகரம் தூய்மையாக இருக்கின்ற நிலை ஏற்படும். முன் காலராவால் சுமார் 400 பேர் பாதிக்கப்பட்டதில், 40 பேருக்கு மேல் இறந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரியில் கிட்டத்தட்ட 300, 400 பேர் அம்மை நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தத் தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரியைக்கூட (Infectious Diseases Hospital) அரசாங்கம் உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அந்த ஆஸ்பத்திரியும் சீர்படும் இல்லாவிட்டால் இன்னும் மோசமாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாநிலத்திற்குத் தலைநகரமாக இருக்கின்ற சென்னை நகரம் தூய்மையாக வைக்கப்படவில்லை என்று நமக்கெல்லாம் அவமானத்தைத் தருகின்றது. அதோடு கூட Corporation Health Department க்கும் Conservancy

5th March 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

க்கும் Department க்கும் கொஞ்சம்கூட Co-ordination சம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கின்றது. இதுதான் இன்றைய சுகாதார அவல நிலைக்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கின்றது என்று நான் நினைக்கின்றேன். Conservancy Department ஐக் கேட்டால், எங்களுக்கு தெரியாது, இந்த வேலை Health Department ஐச் சேர்ந்தது என்கிறார்கள். Health Department ஐக் கேட்டால், Conservancy Department- ஐச் சேர்ந்தது என்கிறார்கள். இந்த முறையில் இரண்டு நெகெட்ட நிலையில் இருக்கிறது.

அடையாறு மிகத் தூய்மையான இடம்; நல்ல காற்றுள்ள இடம்; அமைச்சர்கள் வாழ்கின்ற இடம்கூட. அந்தப் பகுதியில் கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகக் Filaria போன்ற வியாதி அதிகமாகப் பரவியிருக்கிறது. நான் எழுதியதன் பலனாக, ஒரு ஆயிரம் பேரை பரிசோதனை செய்து பார்த்தார்கள். அப்படிப் பார்த்ததில், அந்தப் பகுதி Filaria வியாதியால், யானைக்கால் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட பகுதியாக இருப்பதைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இதையெல்லாம் சீர்படுத்த வேண்டும். தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரியையும் Public Health Department ஐயும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதுதான் சென்னை சுகாதாரம் சீர்பட வழியாகும்.

இறுதியாக, மின் துறையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடிக்க விரும்புகிறேன். நமது நிதியமைச்சர் அவர்களின் பட்ஜெட் உரையில் மின் துறையைப் பற்றி ஊக்கம் ஊட்டக்கூடிய செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. Indo-Norwegian கூட்டு உதவித் திட்டம் மத்திய அரசாங்கத்தின் அங்கோரத்தோடு பல மாநிலங்களில் செயல்பட்டுவருகிறது. துரதிருஷ்டவசமாக நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வந்தத் திட்டம் இது நான்வரை விஸ்தரிக்கப்படாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்போது சென்னை மாநிலத்திற்கும் விஸ்தரிக்கப்படும் என்று அமைச்சரவர்கள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய செய்தியாகும். இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் படகுத் தளம் கட்டுதல், விசைப் படகு கட்டுதல், குளிர்பதன அறைகள் கட்டுதல் இவைகளைச் செய்ய உதவி கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதாகக் கூறியிருப்பதும் மகிழ்ச்சிக்கரியதாகும். இப்போது ஜப்பானியர்கள் வந்து நமது கடலில் 10, 12 மைலுக்குப் பக்கத்திலிருந்து மின் பிடிக்கிறார்கள். கோடி கோடியாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள். அந்த மின் செல்வத்தை, மின் வளத்தைத் திரட்ட நம்மால் இதுவரை முடியவில்லை. ஆனால் இப்போது இந்த இந்தோ நார்வேஜியன் கூட்டு உதவித் திட்டத் தால் அதைச் செயல்படுத்த முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

மின் துறை சம்பந்தமாக இன்றொரு திட்டம் அதில் செயல்பட விரும்புது கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். செயற்கை பட்டு நூல் உற்பத்தி அது. நைலான் நூல் இப்போது அதிகமாக வேண்டியிருக்கிறது. அதைக் கொண்டு வலைபின்னி மின் பிடித்தால்தான் ஏராளமான மின் பிடிக்க முடிகிறது. முன்பெல்லாம் விசைப் படகில் செல்கிறவர்களுக்கு இது கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது கட்டுமரக்காரர்களும் பயன்படுத்துகிறார்கள். நமக்கு இது

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [5th March 1963]

வெளிநாடுகளிலிருந்து வரவேண்டியிருந்தது. இப்போது இந்தியாவிலே செயற்கைப்பட்டு தூல் உற்பத்தி செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது என்று குறிப்பிட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். அதில் மின் வளமும் அதிகமாகத் திரட்டப் படுமென்று நினைக்கும்போது மகிழ்சியடைகிறேன். ஆகவே இது எல்லாவகையிலும் பாராட்டக்கூடிய வரவு செலவுத் திட்டம் என்று கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, 1963-64-வது ஆண்டு வரவுசெலவுப் பட்டியலினை மிகமிகப் பாராட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். முக்கியமாக ஒவ்வொரு துறையிலும் நம்முடைய அமைச்சர்கள் செய்கிற சேவை மிகவும் சிறப்பாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அந்தந்தத் துறை அதிகாரிகளை மிகவும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அமைச்சர்கள் தீட்டுகின்ற திட்டங்கள் எல்லாம் அதிகாரிகள் செவ்வனே செய்து முடித்தால்தான் நமக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் பெருமை உண்டு. அந்த அளவுக்கு சேவை செய்த அதிகாரிகளுக்குக் கடந்த ஆண்டு செய்த சேவைக்குப் பாராட்டுதலும் அடுத்த ஆண்டு செய்யவேண்டியவைகளுக்கு ஊக்கமூட்டவும் துரிதப்படுத்தவும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். முக்கியமாக கல்வித் துறை இருக்கிறது. வட சென்னையில் ஐந்து ஆண்டுகளாக உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பலவற்றை, ஒன்பது உயர்நிலைக் கல்விச்சாலைகளைத் திறந்து இருப்பது மட்டுமல்லாமல், அங்குள்ள பெண்களுக்கு உரிய கல்விச் சாலைகளைத் திறந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. வட சென்னையில் எம்.எல்.ஏ. தொகுதியை எடுத்தால், ஐந்து எம்.எல்.ஏ.-க்கள் உள்ள ஒரு பகுத்தில் ஒரே ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி தான் பெண்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் இந்த நான்கு ஆண்டுகளாகப் பார்க்கும்போது, ஒன்பது உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பெண்களுக்குத் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அந்தப் பகுதியில் தொழில் துறைக் கல்வி முக்கியமாக வேண்டுமென்று சொல்லியதில் கடந்த ஆண்டு அதையும் அமைத்துத்தந்திருக்கிறார்கள். தூறு பெண்கள் எல்.எல். எல்.சி. படித்து விட்டு நுட்பக் கைத்தொழில் கல்விப் பயிற்சி பெற்று வருகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு 100 போதாது, அது 300-ஆக வளர அக்கல்விப்பயிற்சியைத் திட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதேனோ நெருக்கடிகள் நம் நாட்டில் எதிர் நோக்கியிருந்தாலும் கூட, இந்த பட்ஜெட்டைப் பார்க்கும்போது, மத்திய அரசாங்கம் வரி அதிகமாக விதித்திருந்தாலும், மாநில அரசாங்கம் வரி போடுமென்று மற்ற கட்சிக்காரர்கள் நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் வரியே இல்லாமல், மத்திய அரசாங்கம் போட்டதே போதும், நாம் வரி விதிக்காமலே திட்டத்தையும் குறைக்காமல் செவ்வனே நடத்த வேண்டுமென்று புரட்சிகரமான பட்ஜெட்டைச் செய்திருப்பது கண்டு மக்கள் பாராடுகிறார்கள். அதைப் பார்த்துப் போது, கண்டிப்பாகக் கல்வித் துறையில் இந்த வடசென்னைக்கு ஒன்பது உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் ஒரு நுட்பக்கைத்தொழில்

5th March 1963] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்]

பள்ளியும் இருந்தாலும், ஒரு கல்லூரி இல்லாமல் குறையாக இருக்கிறதென்று பல ஆண்டுகளாக நான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இடம் கட்டுவதற்கு அங்கே தயாராக இருக்கிற காரணத்தால், இந்த ஆண்டு கல்வி மந்திரி அவர்கள் வட சென்னைக்குப் பெண்களுக்கு ஒரு கல்லூரி அவசியம் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வட சென்னையில் உள்ள தொழிலாளி களுடைய பெண்கள் தினம் எட்டு அலு எடுத்துக்கொண்டு எத்திராஜ் கல்லூரிக்கோ, குவீன் மேரி கல்லூரிக்கோ செல்ல முடியாமல் இருக்கிறார்கள். படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருந்தாலும் கூட பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக மேற்கொண்டு படிக்க சக்தியற்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்றால், பழைய பால்டெக்னிக் இருந்த இடத்தில் பிராட்வேயில் உள்ள கட்டிடத்தை பெண்கள் கல்லூரியாக மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தொழிலாளர் குழந்தைகள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலும் இலவசக் கல்வித் திட்டம் வந்த பிறகும் ஸ்பெஷல் கட்டணம் கூட கட்டுவதற்கு சக்தியற்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்த அளவுகூட முடியாவிட்டால் சட்டம் என்ன சொல்கிறது என்றால் நடத்துகிறவர்கள் மானேஜ்மெண்டார் அதைக் கட்டவேண்டுமென்று சொல்கிறது. அதுவும் இல்லாமல் பார்க்கிறபோது, ஒவ்வொரு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளத்தில் மூன்றில் இரண்டுபாகம் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்படும் ஒரு பாகம் நிர்வாகஸ்தர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாலும்கூட மக்களால் வசூலிக்கப்பட்டு அளிக்கவேண்டுமென்றால், மக்களால் வசூலிக்கப்படுவது எந்தெந்தத் துறையில் வசூலிக்க வேண்டுமோ அந்தந்தத் துறையில் அரசாங்கத்துக்கு வசூல் செய்து கொடுத்திருக்கிற காரணத்தால், இந்த அளவுக்குச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறோம். அந்த ஊதியத்தை முழுவதாக எப்படி செகண்டரி கிரேடு படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கிறோமோ, அதே விதமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இருக்கிற செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் அரசாங்கம் கொடுத்தால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர் வாழும் பகுதியில் இருக்கிற காரணத்தால், அவர்களுக்கு ஒரு சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1960-ல் ஒரு கட்டிடத்திற்கு பட்ஜெட் அனுப்பினால் அது 1962-ல் பூர்த்தி செய்து வருகிறது. அப்போது நவம்பரில் கட்டவேண்டுமென்று உத்திரவு வந்தால், மார்ச் முடிவதற்குள் கட்டிடம் அமைத்தாகவேண்டுமென்று இருக்கிறது. நான்கு மாதத்திற்குள் இன்றைய நிலையில் கல் கிடைக்குமா, சிமிண்ட் கிடைக்குமா என்று பார்க்கும்போது, மிகமிகக் கடினமாக இருக்கிறது. அப்படி அந்தக் காலத்துக்குள் கட்டாவிட்டால் உத்திரவு ரத்தாகிவிடுமென்று சட்டம் இருக்கிறது. முக்கியமாக எப்ரல் மாதம், மே மாதத்திற்குள்ளாகப் பள்ளிகள் முடியிருக்கிற காலம். மறுபடியும்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்] [5th March 1963]

பள்ளி திறக்கப்படுவதற்குள் கட்டலாம் என்ற சலுகை இருந்தால், கண்டிப்பாகக் கட்டி முடிப்பதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். நவம்பர் டிசம்பருக்குள்ளாக ஆர்டர் வந்து இரண்டு மாதத்தில் கட்டவேண்டுமென்றால் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. மானியம் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்படுகிற காரணத்தால் பாக்கி பொது மக்களால் அளிக்கப்படுகிற காரணத்தால், ஹாஸ்டல் பள்ளிகள் உயர்நிலைப்பள்ளிகள், குழந்தைகள் பராமரிப்பு சாலைகள் இவை போன்றவைகளுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்குச் சில சலுகைகள் அளிக்கவேண்டும். அரசாங்கத்திற்கும் பல தொழில் ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஆயிரம் கல் ரூ. 60 என்று எப்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுபோன்று இதற்கும் சலுகை கொடுத்து மானியத்தை வேண்டுமானால் குறைத்துக் கொடுத்தால்கூட பரவாயில்லை; அப்போது பல கட்டிடங்கள் அரசாங்க உத்தரவுப் பிரகாரம் கட்டிக் கொடுக்கமுடியும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

விலைவாசிகள் இருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்கம் வரி விதிக்கிறது என்று அங்கு பேசி முடிகிறதோ இல்லையோ நாடு பூராவும் உடனே விலைவாசி ஏறிவிடுகின்ற நிலை இருப்பதைப் பார்க்கும் போது, அது யார் செய்கிற குற்றம் என்பதை நம்முடைய அரசாங்கம் யோசித்து அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சிந்திக்கவேண்டும். மற்ற மாகாணங்களுக்கு வழிகாட்டியாக நம்முடைய மாகாணம் நிர்வாகம் செய்கிறது. கிரசின் ஆயிலை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு வரி வாசித்த மறுநாள் காலையில் பத்திரிகை பார்ப்பதற்குள் விலை ஏறிவிடுகிறது. அவ்வாறு இல்லாமல் அவர்களுக்கு எந்தெந்த காலத்தில் அதை ஏற்றவேண்டுமென்று உத்தரவை உடனடியாகப் பிறப்பிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உபாத்தியாயினிகள் அதிகமாக இல்லாமல் பற்றுக்குறையாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. முக்கியமாக வடசென்னையில் உபாத்தியாயினிகளுக்கான ஆசிரியைகள் பள்ளி இல்லை. அதை வைக்க வேண்டுமென்றால், பல சத்திரங்கள் வடசென்னையில் இருக்கின்றன. குறைந்த வாடகைக்கு அவை கிடைக்கும். பல மனையாகவும் மக்கள் கொடுப்பதற்கு முன் நிற்கிறார்கள். அப்படிப் பார்க்கும்போது செகண்டரி கிரேடு டீச்சர் பயிற்சிப்பள்ளி முக்கியமாக வடசென்னையில் இந்த ஆண்டு குறிப்பாக அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கூவம் நதி காரணமாக எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதன் காரணமாகத்தான் வைகுரி போன்ற தொத்து நோய்கள் வருவதாகக் கூறினார்கள். கூவம் ஆற்றில் ஏதாவது தண்ணீர் வந்துவிட்டால், ஒரே நாற்றமாக வீசுவதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால் அதை அகலமாக வெட்டி ஆழமாக்கி படகுகளை விட்டால், போக்குவரத்துக்கு வசதி செய்ய முடியும். பஸ் நெருக்கடி இருக்கும்போது, இதைச் செய்வதால் போக்குவரத்தைச் சுலபமாக்குவது மட்டுமல்லாமல், வியாதி பரவுவதைப் போக்கவும் அது பயன்படும். ஆனால் நமக்கு பட்ஜெட்டிலே பணம் கிடையாது. எந்த விதமாக இந்தத்

5th March 1963] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்]

திட்டத்தைத் தீட்டுவது என்று பார்த்தால், பணத்தை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிற முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள். பஸ் போகிற ரோடுகளைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிற முதலாளிகள் எவ்வளவோ பணம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு அறிக்கை விடவேண்டும். அவர்கள் இந்தக் கூவம் நதிப் போக்கு வரத்தை எடுத்து நடத்தினால் வசதிகள் செய்து கொடுப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். இதனால் போக்கு வரத்துக்கும் அதிகமான வசதி ஏற்படும் அவர்கள் வைத்திருக்கின்ற பணத்தை வைத்து ஒகி காரியத்தைச் சாதிக்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

விவசாயத்திற்கு முக்கியமாக குப்பை எரு மிகவும் உயர்ந்தது. காந்திஜி அவர்கள் சொல்லுவது உண்டு. ஒரு மனிதன் ஒரு வருஷத்தில் இரண்டு வண்டி குப்பையாவது சேர்க்க முடியும். அதுதான் சிறந்த செல்வம். அதைச் சேமிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார். அந்த அளவுக்கு ஒவ்வொருவரும் குப்பையை ஒரு பள்ளத்தில் கொட்டி வைப்பார்கள். இந்த ஒரு நிலை இன்னும் கிராம மக்களிடம் இருக்கிறது. ஆனால் சென்னையைப் பொறுத்தவரையில், முக்கியமாக 30 லட்சம் ஜனங்கள் உள்ள சென்னையில், ஒவ்வொருவருடைய குப்பையையும் சேர்த்தால், ஒரு வண்டிக்கு இரண்டு ரூபாய் போட்டாலும் எத்தனை லட்சம் பணம் சேகரிக்கலாம்? இந்த போல் விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதால், உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். நினைத்துப் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. சென்னையில் உள்ள குப்பைகளை எல்லாம் பள்ளங்களிலே போட்டு விட்டு அதன் மேலே வீடுகள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அப்படிச் கட்டப்படுகின்ற வீடுகள் ஆறுமாதத்தில் வெடித்து விடுகிறது. பணம் பாழ் ஆகிறது. எருவுக்கு எருவையும் பாழ்படுத்துகிறோம். உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இவ்வளவு உபயோகமாக இருக்கும் பொருளையும் நாசப்படுத்துகிறோம். இரண்டாவதாக கட்டிடத்திற்கு உறுதி அற்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் பார்க்கிறபோது எத்தனையோ ஆறுகளில் மண் எடுத்து அந்தப் பள்ளங்களை நிறப்ப வேண்டுமே தவிர, குறிப்பிட்ட இடத்தில் தான் இந்த எருவு உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்றும் குப்பையைக் கொட்டவேண்டும் என்றும் நகராண்மை கழகத்திற்கு ஒரு சட்டம் போட்டுதான் ஆகவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு இதன் மூலம் பயன்படச் செய்யவேண்டும். சட்டத்தை நாம் இயற்றித்தான் தீரவேண்டும். அவ்வாறுக நாம் செய்தால் நாம் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். செங்கல்பட்டு ஜில்லா வரண்ட ஜில்லா. அந்த ஜில்லாவிற்கு பயன் படுத்த முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த ஊர்க்காவல் படையில் முக்கியமாக ஜாக்கிரதையாகச் சேர்க்க வேண்டும் என்று பேசினார்கள். நான் சொல்லுகிறேன். முக்கியமாக பெண்களை நிரம்பச் சேர்க்கவேண்டும். இந்த தேசத்தைப் பாதுகாக்க அவர்கள் முன்னால் நிற்பார்கள், உண்மையாக உறுதியாக உழைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஒரு நெருக்கடி வந்தால், ஆண்கள் யுத்த முனைக்குச் சென்றால், உள்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்] [5th March 1963]

நாட்டைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இருக்கிற நிலையில் பெண்களை இந்தப் பயிற்சி முகாமில் ஆங்காங்கே நிரம்ப சேர்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4-30
p.m.

* திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி : கனம் சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் புதியவரிகள், ஒவ்வொரு சாமான் மேலும் விதிக்காமல்; இவ்வளவு பண்ணியிருப்பதைப் பார்க்க மிக மிக சந்தோஷமாக இருக்கிறது. மக்களுக்கும் இது ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கிறது. நல்லபடி பேசிக்கொள்கிறார்கள். நல்ல காலம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டுச் சர்க்கார் வரி விதிக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் நிறைய வரிபோட்டிருக்கிறது. சிகரட்டுக்குப் போட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. இருந்தாலும் கிருஸ்தியிலுக்கு வரி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது 1-4-1963-ல்தான் அமுலுக்கு வருகிறது. இன்னும் அமுலுக்கு வரவில்லை, அதற்குள் இங்கே விலையை ஏற்றி விட்டார்கள். ஒரு பாட்டில் விலை இப்பொழுது எட்டனு ஆகிறது. முன்னால் நான்கு அணுவாக விற்ற எண்ணை, ஒரு புட்டி எண்ணை இப்பொழுது எட்டனாவாக விற்றிருக்கிறது. ஆகையால் இதை யெல்லாம் கொஞ்சம் கவனித்துத் தடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இது மட்டுமல்ல. கல்வித் துறையில் நமது மாகாண அரசாங்கம் நிறைய பணம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். எனது சகோதரி அவர்கள் பேசிய மாதிரி, அதை நல்ல முறையில் கவனித்து நடத்தவேண்டும். பிள்ளைகள் முன்பைவிட இப்பொழுது அதிகமாகக் கல்வியில் நேர்ச்சி அடையவில்லை. அதை நாம் கவனித்து நல்ல முறையில் செய்வோமானால், ஒதுக்கி இருக்கும் படியான பணத்திற்கு மதிப்பு உண்டு.

இன்னொன்று இப்பொழுது நூறு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் வாங்குபவர்கள் 100-க்கு 3 ரூபாய் கட்டாய சேமிப்புப் பணமாக கொடுக்கவேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் விதித்து இருக்கிறதே. அது மிகவும் அதிகம் என்று நினைக்கிறேன். நூறி லிருந்து ஐந்தாறு வரைக்கும் உள்ளவர்களை, மத்தியதர வகுப்பினர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம். நூற்றுக்கு மூன்று ரூபாயாக அவர்கள் கொடுக்கவேண்டுமானால், 500 ரூபாய்க்கு ரூ. 15 ஆகிறது. ஆகையினால் அதை ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு விதிக்கவேண்டும் என்று நான் சிபார்சு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றபடி வட சென்னையில், போன் வருஷம்கூட இந்த அறிக் கையில் பேசினேன்; பெண்களுக்குக் கல்லூரி இல்லை. அவசியம் அங்கே ஒன்று திறந்து வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வருகிற ஆண்டிலேயாவது திறந்து வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

5th March 1963] [திருமதி டி. எல். திரிபுரசுந்தரி]

மற்றொன்று; இந்த Medical College-ல் படிக்கச் சேருவதற்கு நல்ல மார்க்குகள் எடுத்திருந்தாலும், பெண்களுக்கு அதிகப்படியாக இடம் கொடுப்பதில்லை. அதையும் கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். குறைவாக மார்க்கு எடுத்திருந்தாலும், ஆண்களுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது. ஆகையினால் அதை நாம் கவனித்து, பெண்களுக்கு அவர்கள் நல்ல மார்க்கு வாங்கி இருந்தால் மிகவும் குறைவாக இருந்தால் வேண்டியது இல்லை, நியாயமான முறையில் மார்க்கு எடுத்திருந்தால், அவர்களுக்கும் இடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெண்கள் எல்லாம் ரொம்ப சிரமப்படுகிறார்கள். எவ்வளவோ நல்லபடி படித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பது ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சிபார்சு இருந்தால்தான் கிடைக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தனியாக ஒரு Medical College திறந்தால் கூட நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அம்மாதிரிச் செய்தால் ரொம்ப உதவியாக இருக்கும். பெண்களுக்கு இன்றைக்கு டாக்டர் வேலைக்குப் படிக்க வேண்டும் என்று அவா இருக்கிறது. உண்மையாக அவர்கள் அந்தத் தொழிலிற்கு வந்தால், நல்லபடி சிகிச்சை செய்வார்கள், நோயாளிகளும் குணம் அடைவார்கள். ஆண்களைவிட பெருந்தன்மையாக நடந்தும் நல்ல முறையில் பேசியும் வருவதால் அந்த நல்ல வார்த்தையிலேயே நோய் நன்றாகிவிடும். ஆகையினால் அவர்களுக்குத் தனியாக ஒரு Medical College திறந்தால் கூட நன்றாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. இப்போது சென்னையில் மண்ணெண்ணெய் விலை ஏறிவிட்டது என்றால் உடனடியாக விறகு விலையும் ஏறிவிடுகிறது. இப்போதே ஏற்றிவிட்டார்கள். ஒரு எடை இரண்டு ரூபாயாக இருந்தது இப்போது இரண்டரை ரூபாயாக ஏறி விட்டது. எல்லா பொருட்களும் அதே மாதிரித்தான் விலை ஏறி இருக்கிறது. பஸ்ஸுக்கு பெட்ரோல் வரி ஏற்றிவிட்டதால் உடனே பஸ் சொந்தகாரர்கள் பஸ் கட்டணத்தை ஏற்றிவிடுவார்கள். இப்போது கல்யாண நாட்கள் வருகின்றன. அரிசி, பருப்பு சாமான்கலெல்லாம் லாரியில்தான் கொண்டு வரவேண்டும். அவர்களும் லாரி கட்டணத்தை ஏற்றிவிடுவார்கள். இப்படியெல்லாம் ஏறாமல் இருக்கும்படி அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நமது சர்க்கார் எந்தப் பொருளின் மீதும் வரிபோடவில்லை என்றாலும், இதைக் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கூவும் ஆற்றைப்பற்றிச் சென்ற தடவையே பேசினேன். வட சென்னையைப் பற்றி திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். வட சென்னையைப் போலவேதான் தென்சென்னையும் இருக்கிறது. சிந்தாதிரிப்பேட்டை அருகில் கூவும் ஆறு துர்நாற்றத்தை வீசுகிறது. நூற்றம் இருப்பதால் அதிகப்படியாக கொசு உபத்திரவம் ஏற்படுகிறது. ஜாம், கொள்ளை நோய்கள் பரவுகின்றன. அதனால் தான் எனக்கு முன்பாகப் பேசிய திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் அம்மையார் சொன்னதுபோல, அதை மாற்ற சமுத்திரத்திலிருந்து தண்ணீரைக்

[திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி] [5th March 1963]

கொண்டுவந்து விட்டால், நாற்றம் அடிக்காமல் இருக்கும். கொள்ளைநோய் பரவாமல் இருக்கும். அந்த ஆறு காய்ந்து விட்டால், அந்தப் பகுதியிலேயே மக்கள் இருக்க முடியாது. ஆற்றோத்தில் இன்று சில மக்கள் வாடகைக்கு குடியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாம் அதை நல்ல முறையில் செப்பனிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தங்கக்கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி எனது சகோதரர் திரு. நல்ல சாமி அவர்கள் மிகவும் மோசமாகப் பேசிவிட்டார். அதை நினைக்கும்போது, மனம் மிகவும் புண்படுகின்றது. அவர் ஊர்ப் பக்கத்தில் தாய்மார்கள் வெறும் மஞ்சளைக் கயிற்றில் போட்டுக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்தார். எப்படிக்கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ எனக்குப் புரியவில்லை. அது எவ்வளவு நாளைக்கு அப்படியே இருக்கும்? குளிக்கும்போது அவிழ்த்து மாட்டி வைத்து விடுவதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். வைர, தங்க மாலையா கழற்றி மாட்டி வைக்க? இந்த மாலைகளுக்கெல்லாம் உயர்ந்தது தாலி, புனிதமானது தாலி, அப்பேர்ப்பட்ட தாலியை மஞ்சள் போட்டு கட்டிக்கொள்ளலாம் என்றால், புத்து நாட்களுக்குத்தான் மஞ்சள் இருக்கும், அதன் பிறகு தண்ணீர் பட்டு நைந்து போகும். இதெல்லாம் நமது சகோதரர் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர், தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்தவர், தமிழ்ப் பண்பாடுடையவர், அவருக்கு எப்படித் தெரியாமல் போயிற்றே. பொதுவாக, எதிர்க்கட்சிக்காரர் அல்லது இஸ்லாமிய மதத்தினர், கிரிஸ்துவ மதத்தினர் சொன்னால் பரவாயில்லை.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : எங்கள் சமூகத்திலும் தாலி புனிதமானதுதான்.

4-40
p.m.

திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி : அவர்களுடைய மதத்தில் இருக்கும்படியான கொள்கையை அவர்கள் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள். நாம் அப்படியில்லை. நாம் நம்முடைய மதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கொள்கைகளை விட்டு விடுகிறோம். 14 காரட் தங்கத்தில் தான் நகைகள் செய்து அணியவேண்டும் என்கிறார்கள், அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்தப் புனிதமான மாங்கல்யத்திற்காவது விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நமது பாரத-நாட்டை மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள் ஆண்டவனை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் புனிதமான நாடாக ஆக்கினார். அவர் ஹரிச்சந்திரன் கதையை மனதில் வைத்து அதன்படி நடந்து நாட்டுக்குச் சந்திரன் வாங்கினார். ஹரிச்சந்திரன், சந்திரமதி பண்பாட்டில் வந்த நாம், மஞ்சள் கயிற்றில் மஞ்சளைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், அது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சந்திரமதியின் குழந்தை இறந்து விட்டது. மயானத்தில் வைக்கும்போது பணம் கேட்கிறான் வெட்டியான். அப்போது அவன் சொல்லுகிறான் 'நான் மிகவும் ஏழை, நான் எதைக் கொடுப்பேன்' என்று கேட்கிறான். கஷ்டத்தில் மாங்கல்யம் ஜ்வலிக்கிறது, அதைக் கொடு என்று கேட்கிறான். தாலியைக் கணவனைத் தவிர, வேறு யாரும் பார்க்கக் கூடாதே; இவன் கண்ணில் எப்படி பட்டது என்று மனம் நொந்தாள். பிறகு தன்

5th March 1963] [திருமதி டி. எல். திரிபுரசுந்தரி]

னுடைய கணவன்தான் வெட்டியானாக இருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. பிறகு சாந்தம் அடைந்தாள். அவ்வளவு புனிதத் தன்மை வாய்ந்தது இந்த மாங்கல்யம், ஆகையால் மாங்கல்யத் திற்காவது தனிச் சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்காக தலைவரவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. வி. ராமசாமி : கனம் தலைவரவர்களே, இன்றைய தினம் இந்தச் சபையிலே நமது மதிப்பிற்குரிய நிதி அமைச்சரவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கையைப் பல அங்கத்தினர்கள் வரவேற்றுப் பேசியுள்ளார்கள். நானும் அந்த அறிக்கையை வரவேற்றுச் சில வார்த்தைகள் கூற ஆசைப்படுகின்றேன். நமது மாநில சர்க்கார் இந்த நெருக்கடி கட்டத்திலும் கூட புதுவரி ஒன்றும் போடாமல், பட்ஜெட் தயாரித்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது என்று அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். புதுவரியில்லாமல் தயாரித்திருப்பதற்குப் பெருமைப்பட வேண்டியது தான். ஆனால் சில நண்பர்கள், 'என்னவோ போட வேண்டியதை எல்லாம் மாமியார் போட்டுவிட்டாள். மருமகன் போடாவிட்டால் என்ன?' என்று மேலே இருக்கக்கூடிய மத்திய சர்க்கார் போடக் கூடிய வரியையெல்லாம் போட்டாகி விட்டது; மருமகளாகிய நமது மாநில சர்க்கார் போடாவிட்டால் என்ன என்ற முறையில் ஏளனமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அதைப் பார்க்கும்போது நான் சில கணக்குகளைக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன், அப்படி ஏளனம் செய்பவர்களுக்கு. இப்போது நம்முடைய மத்திய சர்க்கார் போட்டிருக்கிற வரி எவ்வளவு என்று பார்க்கிற போது, மொத்தம் 270 கோடி ரூபாயாகும். இந்த 270 கோடி ரூபாய் 40 கோடி மக்களாகிய நமக்கு எம்மாத்திரம் என்பதைப் பகிர்ந்து பார்க்கவேண்டும். அதை எண்ணிப் பார்த்து, இன்ன நாடு இருக்கிற நெருக்கடியான நிலவரத்தையும் மனதில் கொண்டு பேசவேண்டும். எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, நமது காங்கிரசு கொள்கையை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறவர்களாக இருந்தாலும் சரி, அதை முதலில் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். நாடு என்ன நிலைமையில் இருக்கிறது; போடப்பட்டிருக்கும் வரி எவ்வளவு, நாம் சுமக்கக் கூடிய வரியா, அல்லது சுமக்க முடியாத வரியா என்று எண்ணிப் பார்த்தால், போடப்பட்டிருக்கிற வரிகள் மிதச் சாமான்ய அளவு தான் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நான் ஏன் அப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறேன் என்பதற்கு கணக்கைச் சொல்லுகிறேன். அப்போது நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம் இது சொற்பமானது என்று. அதற்கு இந்தக் கணக்கை உங்களுக்கு நான் சமர்ப்பிக்கிறேன். 44 கோடி மக்கள் இங்கே இருக்கிறோம் என்பது நம்முடைய சர்க்கார் கணக்கு. அதன் பிரகாரம் இப்போது போடப்பட்டிருக்கிற வரி 270 கோடி ரூபாய். இந்த 44 கோடி ஜனத்தொகையிலே கூன், குருடு, எண்ணிப்போன்ற நொண்டி, முடம், வயது வந்தவர்கள், பிழைக்க வழியில்லாதவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து 14 கோடியை நீக்கிவிட்டாலும், 30 கோடி மக்கள் நன்றாக வாழக்கூடிய மக்களாக இருக்கிறார்கள். ஒடியாடி

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [5th March 1963]

சம்பாதிக்கக்கூடிய திறன் படைத்தவர்கள் சக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கிற மக்களுக்கு இந்த 270 கோடி ரூபாய் வரி என்றால், இது அதிகமா? கட்டியைத் தூக்கினால் பெரிதாக இருக்கும். அதைப் பொடி யாக்கிவிட்டால், அது என்ன பளுவாயிருக்குமா? என்ன வரியைப் போட்டிருக்கிறார்கள்? என்ன பிழைப்பைக் கெடுத்து விட்டார்கள்? இதை சிந்தித்துப் பார்க்கவே இந்தக் கணக்கைச் சொல்லுகிறேன். அதாவது ஒரு தலைக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு 30 கோடி பேருக்கு 270 கோடியைப் பகிர்ந்தால் ஒருவருக்கு வருஷத்துக்கு 9 ரூபாய் கணக்காகிறது. பன்னிரண்டு முக்கால் ஒன்பது. அதாவது ஒரு மாதத்திற்கு 75 நயா பைசா ஆகிறது. அப்படியானால் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை நயா பைசா ஆகிறது? இரண்டரை நயாபைசா ஆகிறது. இது ஏமாற்று வித்தையல்ல. கண்கட்டி நாயாமல்ல. சிந்தனை செய்து பார்த்து உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். அந்த நிலையில் சர்க்கார் போட்டிருக்கிற வரி 2½ பைசா ஒரு தலைக்கு வருகிறது. நன்றாக உழைக்கக் கூடிய ஒருவனுக்கு இது ஒரு வரியாகுமா? இந்த தேசத்தில் பிறந்தவன் வாழவேண்டுமென்று எண்ணிப் போட்டிருக்கிற வரி 2½ பைசாதான்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்: இன்னும் ஒரு மணிக்கு எவ்வளவு என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இருக்காது.

p.m திரு. கே. வி. ராமசாமி: ஆமாம். இன்னும் நிமிஷத்திற்கு பார்த்தால் கொடுக்கவேண்டியதே இல்லை. இன்றைக்கு நமக்கு வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டும். அதே சமயத்தில் நம்முடைய தேசம் பறிபோகாமல் காப்பாற்றப்படவேண்டும். எதிரி நம்மிடத்தில் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை விரட்ட வேண்டும். நாமும் முன்னேற வேண்டும். அதற்குத்தான் வரியே தவிர, சர்க்கார் அதைக் கொண்டு வட்டிக்குவிட்டு பணம் சம்பாதிக்க அல்ல. மக்களுக்கு இம்மாதிரியான அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச்சொல்ல சட்டசபை உறுப்பினர்கள், மேல்சபை உறுப்பினர்கள், அரசாங்கத்தில் பங்குகொள்ளும் ஒவ்வொருவருடைய கடமையுமாகும். அப்போதுதான் மக்கள் உணர்ந்து அரசாங்கத்தின் மீது வெறுப்பு கொள்ளாமல் இருப்பார்கள். வரி போடாமல் வேறு வழிகளில் அரசாங்கம் நடப்பதற்குத் திட்டம் சொல்லி, அதை அரசாங்கம் கேட்காவிட்டால், அப்போது அரசாங்கத்தின் மீது கோபித்துக்கொள்ளலாம். அதில் நியாயமிருக்கிறது. இன்றைக்கு ஒரு சினிமா பார்க்கப்போகிறார்கள். தரை டிக்கெட்டு, பெஞ்சு டிக்கெட்டு கிடைக்காவிட்டால் சேர் டிக்கெட் இருந்தாலும் அதைக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார்கள். சினிமாவில் உட்கார்ந்துகொண்டு பீடியையும் சிகரெட்டையும் வாங்கி உறிஞ்சிவிட்டுப்போகிறார்கள். அதற்கெல்லாம் அவன் செலவை நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் இங்கு சர்க்கார் மூலமாக 2½ பைசா ஒரு நாளைக்கு வரியாகக் கொடு என்று சொன்னால், உயிரே போய்விட்டது. மோசம், சர்க்கார் ஒழிக என்று ஊர்வலம் வருகிறார்கள். காசைப் புகையாக ஊதித் தள்ளுகிறார்கள். அதை நினைப்பதில்லை. முன்பெல்லாம் எப்படி பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்தோம்; இப்போது எவ்வளவு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

5th March 1963] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

என்பதையெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. இதைக் கூறாமல் எதையாவது கூறி மக்களைத் தூண்டிவிட்டு அவர்கள் கைதட்டலைக் கண்டு மெழுகிறார்கள். எப்படி தேசம் முன்னேறும்? நாம் இப்போது நமக்கு சுகபோகம் பெரிதா, மானம் பெரிதா என்று பார்க்கவேண்டும். பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பேணிக் காப்பது முக்கியம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்துவிட்டால், வேறு ஒன்றும் நமக்கு வேண்டியதில்லை. ஆகையால் நாம் இந்த நாட்டுக்காக எதையும் தியாகம் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாட்டைக் காப்பதோடு மட்டுமல்ல. நாட்டை முன்னேற்ற இன்னும் சில தியாகங்களை நாம் செய்யவேண்டும். இந்த வரி போட்டது மட்டுமல்ல, இன்னும் என்னுடை எண்ணத்தைச் சொல்கிறேன். இன்று நாடு கடின திசையில் போவதற்கும் ஏழை மக்கள் சூன்றிக்குறைவதற்கும் நோய்கள் அதிகரிப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கிற பல வஸ்துக்களுக்கு இன்னும் அதிக வரி போடவேண்டும். பீடி முதலியவைகளுக்கும் ஏராளமான வரி போடவேண்டும். அது உடம்புக்கு நல்லதல்ல. பெரிய மனிதர்கள் குடித்தால், அவர்கள் டாக்டர்களுக்குக் கொடுக்கமுடியும். ஆனால் கூலி வேலை செய்கிறவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? பஸ் ஸ்டான்டில் பார்க்கிறோம். துண்டு பீடியைப் பொறுக்கிக் குடிக்கிறார்கள் சிறுவர்கள். பச்சிளம் குழந்தைகள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஏன்? பெரியவர்கள் செய்வதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிவிட்டார்கள். அதைப் போக்க முயலவேண்டும். ஆகவே இவைகளைத் தடுக்கவேண்டியது அரசினருடைய கடமையாகவும் இருக்கிறது என்று சொல்லி இவைகளுக்கு அதிக வரி போடவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்னும் சர்க்காருக்கு வரி கிடைக்கக்கூடிய அநேக வழிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் மீது எல்லாம் வரிபோடவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய ஆசை. இன்னும் அதிகமான வரி, சுலபமான முறையில் பெறமுடியும் என்பதற்குச் சில வழிகளை உங்களுக்குத் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். வேறு வழிகளும் இருக்கின்றன என்பதற்குச் சொல்லுகிறேன். சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது தேசத்திற்குப் பணம் தேவை. அதற்கு வழி வகை தெரியாமல் இருந்தாலும் கூட, அதை எடுத்துக்காட்டுவது நம்முடைய கடமை ஆகும். உதாரணமாக விவசாயிகளுக்கு எத்தனையோ வரிகள் போட்டிருக்கிறார்கள். கிஸ்தி அதிகமாகக் கேட்டாலும், வரி அதிகமாகத் தோன்றும். ஆனால் புகையிலை வரி இருக்கிறதே, அது வரியாகத் தோன்றுகிறதா? அதை வாங்குகிறவன் கொடுக்கிறான். அந்த அளவுக்கு விலையை ஏற்றி வாங்குகிறான் விவசாயிகளிடம். இந்தக் கணக்கை இந்தச் சபையில் முன்பே கூறி இருக்கிறேன். மறுபடியும் அதை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஒரு ஏக்கர் புகையிலை வைத்தால், 1,600 ராத்தல் குறைந்தது கிடைக்கிறது. அதற்கு ஒரு ராத்தலுக்கு எட்டாணை. இப்பொழுது எட்டரை அணை கிடைக்கிறது. எட்டாணை போட்டாலும் கூட, 1,600 ராத்தல் ஒரு ஏக்கருக்கு என்று வைத்துப் பார்த்தால், ரூ. 800 ஒரு ஏக்கருக்கு வரி கிடைக்கிறது. ஒரு விவசாயி ஒரு ஏக்கரில் புகையிலை நட்டால் அதிலே 800 ரூபாய் சர்க்காருக்கு

[திரு. கே. வி. ராமசாமி]

5th March 1963

வருமானம் கிடைக்கிறது. அப்படி ஒரு கிராமத்திலே 300 விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கர் வீதம் பயிர் செய்தால், எப்படி ஆகிறது என்ற கணக்கை இங்கே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு கிராமத்திற்கு 300 ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொண்டால், இரண்டு லட்சத்து நாற்பதாயிரம் ரூபாய் ஒரு கிராமத்திற்குக் கிடைக்கிறது. ஒரு கிராமத்திற்கு இவ்வளவு பணம் கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், ஒரு தாலுகாவிற்கு 500 கிராமம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட, மொத்தம் 12 கோடி ரூபாய் கிடைக்கிறது ஒரு தாலுகாவிலே. ஒரு கிராமத்திலே, ஒரு ஏக்கருக்கு ஒரு விவசாயி பயிர் செய்தால், ஒரு தாலுகாவிலே மட்டும் 12 கோடி ரூபாய் வரி கிடைக்கிறது. இந்த சமயத்திலே இந்த கிருஸ்தியிலுக்கு வரி போட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து கொஞ்சம் வருத்தப்படவேண்டியதுதான். ஏழை முதற் கொண்டு கொஞ்சத்தி வைக்கும் தீபம் இது. இப்பொழுது கொஞ்சம் ஸ்டவ் வைத்துக்கொண்டு புகை நில்லாமல் பற்ற வைக்கலாம் என்று இந்த ஸ்டவ் வைத்து அதிலே குடும்பத்தை நடத்தும் நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், விறகு கிடைக்காத காரணத்தாலும், இந்த வழக்கத்திற்கு அநேகம் பேர் வந்துவிட்டார்கள். ஆனால் கடையில் ஒரு பாட்டில் எட்டண விற்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவர்களைக் கண்டு பிடித்து தண்டனை கொடுத்து, அந்தத் தொகைக்கு மேல் 10 மடங்கு அபராதம் போட்டு தண்டிக்க வேண்டும். இது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் ஆகும். இந்த முறையில் கிருஸ்தியில் விலையைக் குறைந்தால் ஏழை மக்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். அவர்களும் இந்த சர்க்காரைப் பாராட்டுவார்கள் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் ஆகும். இது ஏழைகளை ரொம்பவும் பாதிக்கிறது. ஆகவே இதையும் செய்தாக வேண்டும் என்பதைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயத்தை இன்னும் முன்னேற்றம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறோம். விவசாயத்திலே அதிகத் தொடர்பு உள்ளவர்களுக்குத்தான் அதிலே எவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கிறது என்பது தெரியும். கூலி ஆட்கள் கிடைப்பது இல்லை; கூலி வேலை கொடுத்தாலும் சரியாகச் செய்வதில்லை. இந்த முறையில் இருக்கிறார்கள். உலகத்திலே இல்லாத நோய் எல்லாம் விவசாயிகள் இடம் தான் வந்து தொல்லை கொடுக்கிறது. அடுத்த படியாக, கரண்டை திடீர் திடீர் என்று நிறுத்திவிடுகிறார்கள். அப்படி நிறுத்தும்போது எத்தனை மோட்டார்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன? என்னுடைய மோட்டார் மூன்று தடவை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு தடவையும் ரூ. 180, ரூ. 200 கொடுத்து ரிப்பேர் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதனால் தண்ணீர் இல்லாமல் பயிர் காய்ந்துபோய் வீணாகப் போகிறது. இதை எல்லாம் புள்ளி விவரத்தோடு சொல்லுவது கஷ்டம். தலைவர் மணி அடித்துவிட்டார்கள். தலைவர் உத்தரவை மீறி நடக்கும் முறை என்னிடம் இல்லை. இத்தனை வரி கொடுக்கும் விவசாயி

5th March 1963] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

களுடைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பலதடவை சொல்லி ஆகிவிட்டது. விவசாயிகளுக்கு முன்னேற்றம் என்றால் அவர்களுக்குப் போக்குவரத்து வழிகள், வசதிகள் சரியாக இருக்க வேண்டும். நகரப்புரத்தில் ஒரு ரோடு போட இருக்கும் பணத்தைக் கொண்டு அவர்களுக்கு நிறைய மண் ரோடாவது போட்டுக் கொடுக்கலாம். விவசாயிகளுக்கு எல்லா ஆதாவும் கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். திடீரென்று நிலை ஏறுகிறது, திடீரென்று இறங்குகிறது. கைக்குக் காசு இல்லாமல் இருக்கிறபோது தான் விலை இறங்குகிறது. இந்த நிலைமையில் பயிர் இன்ஷூரன்ஸ் செய்ய வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்றும் அதைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கரையோரத்தில் பூசனிச் செடிகள் பயிர் செய்தால், ஏழைகள் டிஸ்பைப்பார்கள். காய்கறிகள் தரித்திரம் இல்லாமல் மார்க்கெட்டுக்கு வந்து சேரவும் முடியும். இதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த பெட்ரோலுக்கும் விலை ஏறிப் போய்விட்டது. இது பரவாய் இல்லை; ஏனென்றால் பணக்காரர்கள் தான் வாங்குகிறார்கள்.

5-00
P.M.

கொசு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். Madras க்கு வந்தால் எப்போழுது திரும்பிப் போகலாம் என்று தான் நினைக்கிறோம். எங்கள் Hostel ல் கொசுத் தொல்லை தாங்கமுடியவில்லை. மற்ற இடங்களில் எப்படி இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த விஷயத்தில் Health Department தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைத் தவிர மேல்சபை அங்கத்தினர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே சந்தைக் கடை மாதிரி நமது தாய்மார்கள் சாப்பாடு கொண்டு வந்து போடும் கூச்சலைச் சகிக்க முடியவில்லை. அவ்வளவு சப்தம் வருகிறது.

அடுத்தபடியாக, இந்த டவுன் பஸ்களிலே ஏறி இறங்குகிற போது கண்டக்டர்கள் போதிய அவகாசம் கொடுக்காமல் வில் என்று ஊதிவிடுகிறார்கள். கண்டக்டர் வில்லில் கொடுத்தவுடனே பஸ் புறப்பட்டு விடுகிறது. என்னைப் போன்ற நொண்டி முடவர்கள் எப்படி திடீரென்று ஏறி இறங்க முடியும் என்று தெரியவில்லை. அதையும் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தங்கக் கட்டுப்பாடு உத்தரவால், வேலையிழந்துள்ள பொற்கொல்லர்களுக்கு வேறு வேலை வாய்ப்புக்களைத் தேடித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். படித்தவர்கள் எம்.எ., பி.எ. படித்தவர்கள் ஏராளமான பேர் வருடக் கணக்காக வேலையில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் வேலை தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு மணி அடித்த பிறகும் கூட பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்த தலைவரவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[5th March 1963]

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 125. *Report of the Special Officer for Urban Taxation, Board of Revenue, Madras.*

* Laid on the table of the House on 4th March 1963.

